HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2015 Cena $ 2.50 APRIL 2015

Kostelík Svatého Kříže v Nebovidech u Brna

Kostelík Svatého Kříže v Nebovidech u Brna je dnes znám svými v roce 1991 znovu objevenými gotickými nástěnnými malbami ve svém interiéru. Přestože byly namalovány neznámými malíři už v šedesátých až osmdesátých letech 14. století, krása a nevšední kouzlo těchto barevných výjevů překvapí návštěvníka tohoto kostelíka i v dnešní době.

Obdobně snadno, jak můžeme vysledovat stavební vývoj kupř. kostelíka Sv. Juraja v Kostoľanoch pod Tríbečom ve Slovenské republice, můžeme snadno odpozorovat změny vzhledu původně malého kostelíka v Nebovidech u Brna a usuzovat, jak se během staletí postupně rozšiřoval a prodlužoval. Nejstarší je, podle všeho, západní část lodi kostelíka. Kostelík se pak postupně rozšiřoval směrem na východ, naposledy během roku 1936. Kromě jiných změn byl původní hlavní vchod kostelíka po několika staletích činnosti uzamčen a jeho funkci převzal nový vchod chráněný před nepohodou krátkou chodbou na jižní straně kostelíka. Původní kamenný, goticky zaklenutý vchod kostelíka na jeho západní stěně se dnes už téměř vůbec nepoužívá.

Po vstupu dnešním hlavním vchodem a jižní předsíní do nejstarší části kostelíka věnujme svoji pozornost nejprve východní stěně průchozí příční zdi napravo od nás. Zeď stojí na hranici mezi nejstarší a poněkud mladší částí kostelní lodi. Při pohledu návštěvníka směrem na hlavní oltář je na pravé straně této stěny namalována Matka Boží Maria s malým Ježíškem. Nad nimi můžeme rozeznat erb zemana pana Ješka z Křižinkova. Na levé straně téže východní stěny je nakreslena sv. Kateřina Alexandrijská s atributem kola a s dekorativní malbou vinné révy. Nad ní je patrný zbytek aliančního erbu, patřícího pravděpodobně donátorce, tj. manželce téhož pana Ješka z Křižinkova. Malby na této východní stěně kostelíka jsou pravděpodobně časově mladší součástí malířské výzdoby interiéru dnešního kostelíka.

Na jižní stěně nejstarší části kostelíka Svatého Kříže v Nebovidech, na stěně v níž jsou dveře, kterými jsme vešli, můžeme vidět zbytky středověkých bojových scén s rytíři na koních. Dnes už není snadné zjistit, jak výmalba této jižní stěny původně vypadala a co přestavovala. To proto, že se tyto malby do dnešních dnů většinou nedochovaly.

Na severní stěně nejstarší části lodi kostelíka je pak možné obdivovat mnohem zachovalejší výjevy ze života sv. Kateřiny Alexandrijské. Výjevy zachycené ve stejném duchu, jak je život této světice popisován jejími legendisty. Výjevy jsou nakresleny ve čtyřech vodorovných pásech.

Uvnitř tzv. vítězného oblouku v interiéru kostelíka, v časově mladší jeho části, jsou nakresleny polopostavy 4 evangelistů, tedy Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Výjimečná a pozoruhodná je proti hlavnímu oltáři na vítězném oblouku nakreslená biblická scéna „Obětování Izáka", která je, a vždy byla, chápána jako předobraz obětování Ježíše Krista.

Cenné a zajímavé jsou poněkud starší malby, nalezené restaurátorem akademickým malířem Františkem Syslem v původní části kněžiště kostelíka. Při pohledu návštěvníka na oltář na levé straně kněžiště jsou nástěnné malby rozděleny do 3 horizontálních pásů. Dolní pás je jen dekorativní. Ve zbývajících 2 pásech se dobře zachovaly scény: „Zjevení Ježíše Krista jeho 12 apoštolům", „Ježíšův vjezd do Jeruzaléma" a „Mytí nohou před poslední večeří".

Na pravé stěně kněžiště jsou 4 horizontální pásy maleb, z nichž jen 3 jsou figurální. První pás, zcela dole, je opět jen dekorativní. Ve druhém pásu zdola vidíme scény „Ukřižování Ježíše Krista", jeho „Uložení do hrobu", jeho „Zmrtvýchvstání", „Zjevení se Marii Magdalské" a „Kristovo nanebevstoupení". Ve třetím pásu pak nalezneme „Jidášův polibek", výjev zvaný „Ecce Homo", scénu Ježíšova „Bičování" a jeho „Nesení kříže".

Východní stěna této poněkud mladší části kostelní lodi, tj. stěna stojící za původním oltářem v původním kněžišti, se bohužel do dnešních dnů nedochovala. Byla nevědomky zničena i s velmi pravděpodobně existující výmalbou na její vnitřní stěně, a to během stavebních prací v roce 1936. Tehdy byla tehdejší východní stěna kostelíka stržena a kněžiště kostelíka Svatého Kříže v Nebovidech bylo prodlouženo o cca 6 m směrem na východ. Za tehdejšího zvýšeného počtu návštěvníků bohoslužeb mohl pak kostelík lépe sloužit svému účelu.

Interiér kostelíka Sv. Kříže v Nebovidech

Malby na stěnách interiéru kostelíka v Nebovidech jsou provedeny do suché omítky technikou „el secco". Byly malovány zemitými pigmenty, převážně okry (žluté, červené) a polodrahokamy. Z bělob zde středověcí malíři používali jednak vápenné běloby, jednak bělobu olovnatou. Při kresbě obrysů byly v kostelíku v Nebovidech použity čerň a červeň.

Svatá Kateřina Alexandrijská byla ve středověku v křesťanském světě velmi oblíbenou mučednicí a světicí. Její jméno je jako křestní jméno oblíbeno ještě i dnes, a to jak na křesťanském Východě, tak i na křesťanském Západě. Velmi oblíbenou se v našich zemích stala především za vlády krále českého a římského, a současně císaře Svaté říše římské národa německého Karla IV. Lucemburského. Právě přímluvě sv. Kateřiny připisoval vítězství svých vojsk v den jejího svátku 25. 11. 1332 v bitvě pod hradem San Felice v severní Itálii nedaleko od Modeny. Tehdy on sám jen stěží vyváznul životem. Obdobně byl skálopevně přesvědčený, že ho sv. Kateřina Alexandrijská ochránila v den jejího svátku 25. 11. 1355 během strašidelné noci při nebezpečném spiknutí v Pise.

Jiří Kachlík, Brno
Česká republika

Foto na titulní straně:
Kostelík Sv. Kříže v Nebovidech u Brna

Aleluja! - Žije nad smrtí Slavný Vítěz!

Vstalť jest této chvíle
náš Vykupitel,
z mrtvých Ježíš mile,
světa Spasitel,
pro hříchy jenž naše
zmařil se,
rozpjat na kříži nevinný,
Bůh náš jediný.

Zrána časně přišly
k hrobu ženy ctné.
Marie tu stály
velmi truchlivé.
Anděl, jenž tu seděl,
zvěst jim děl,
bratřím zvěstovat přikázal:
„Pán že z mrtvých vstal."

Přešlechetná žena
vešla k bratřím v dům,
Maří Magdaléna
k ctným apoštolům,
promluvila mile
té chvíle,
nesla poselství andělské:
„Pán vstal zajisté!"

Jenž jsi umřít ráčil,
Kriste laskavý,
by se k tobě vrátil
hříšník váhavý,
vstals dnes z mrtvých slavný,
vítězný;
popřej nám šťastného skonání
a zmrtvých vstání.

Srdečného hlasu
my aleluja,
tohoto my času
vždy aleluja,
všichni zazpívejme
i vzdejme
Spasiteli všeho světa
my aleluja.

Sborník Vyšehradské kapituly
Z poloviny 15. století

Zjevení Zmrtvýchvstalého Krista a Ježíšovo nanebevstoupení na gotických nástěnných malbách ze 14. století v kostelíku Svatého Kříže v Nebovidech u Brna

Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů.

Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali.

Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili.

Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov.

Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili.

Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného.

A řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.

Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.

Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je."

Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží.

Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.

Evangelium podle sv. Marka kapitola 16.

LITURGICKÁ ČTENÍ

2.neděle velikonoční - 12.dubna 2015

1. ČTENÍ - Sk 4, 32-35

Čtení ze Skutků apoštolů.

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. ČTENÍ - 1 Jan 5, 1-6

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!" On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím." Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící." Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili." Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3.neděle velikonoční - 19.dubna 2015

1. ČTENÍ - Sk 3, 13-15. 17-19

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obraťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny."

2. ČTENÍ - 1 Jan 2, 1-5a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho", ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

EVANGELIUM - Lk 24, 35-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!" Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně." A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?" Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech." Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti."

4.neděle velikonoční - 26.dubna 2015

1. ČTENÍ - Sk 4, 8-12

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten 'kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kámen nárožní'. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy."

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobni, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM - Jan 10, 11-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk - a vlk je uchvacuje a rozhání - vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce."

5.neděle velikonoční - 3.května 2015

1. ČTENÍ - Sk 9, 26-31

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 18-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Jan 15, 1-8

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mne, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci."

6.neděle velikonoční - 10.května 2015

1. ČTENÍ - Sk 10, 25-26. 34-35. 44-48

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké úctě k nohám. Ale Petr ho zvedl se slovy: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk." Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné." Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obráceni ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vylit dar Ducha svatého. Slyšeli totiž, jak mluví cizími jazyky a velebí Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpírat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Ducha svatého?" Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby u nich zůstal ještě několik dní.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 7-10

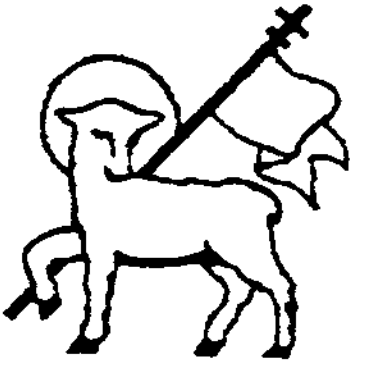
Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

EVANGELIUM - Jan 15, 9-17

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, oč ho budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!"

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. března 2015

Politické události

Sněm hnutí ANO dal absolutní podporu Babišovi a jeho favoritům

Andrej Babiš má své hnutí ANO pevně pod kontrolou. Vicepremiér a ministr financí dostal při volbě předsedy na celostátním sněmu 100 % platných hlasů. Jasným výsledkem skončila i volba prvního místopředsedy, kde delegáti podpořili Babišova favorita Jaroslava Faltýnka. Babiš neměl protikandidáta od začátku, Faltýnkovi konkurenti sami z boje odstoupili. Dalšími místopředsedy se stali Jaroslava Jermanová, Radmila Kleslová, Petr Vokřál a Jan Volný.

Celostátní sněm se konal o víkendu 28. února a 1. března na pražském Chodově v Centru pohybové medicíny nedaleko sídla Babišovy společnosti Agrofert. Dvoudenní jednání zahájil právě Babiš a v projevu kritizoval předchozí vlády i současné koaliční partnery. Podle něj komplikují a prodlužují diskusi o zákonech.

„Jak správně řekl Tomáš Garrigue Masaryk, demokracie znamená diskusi. Doufám, že nejdřív nebudou vadit koaliční partneři, pak diskuse a nakonec demokracie sama," reagoval v pondělí v České televizi šéf lidovců Pavel Bělobrádek. „K chybám minulých vlád patřila i nekomunikace koaličních partnerů a napadání se v médiích a okopávání si kotníků. Myslím, že pan Babiš udělal přesně to samé," dodal ministr vnitra Milan Chovanec (ČSSD).

Na další jednání s koaličními partnery však půjde Babiš se silným mandátem svého hnutí. V tajné volbě předsedy dostal všech 186 platných hlasů, jeden – zřejmě jeho – byl neplatný. „Jak říká Karel Gott, tohle jsem fakt nečekal," vtipkoval Babiš. Faltýnek jako jeho pravá ruka získal 153 hlasů ze 176.

Jsem Žid, prohlásil Zeman v Americe. A následovaly ovace ve stoje

Velkého potlesku se dostalo českému prezidentovi Miloši Zemanovi při krátké návštěvě Washingtonu. V projevu na konferenci Americko-izraelského výboru pro veřejné záležitosti (AIPAC) v pondělí 2. března vyjádřil sounáležitost s Izraelci v boji proti islámskému terorismu. Zeman si vypůjčil slavná slova amerického prezidenta Johna Kennedyho, která pronesl roku 1963 v Západním Berlíně. „Znáte ten známý slogan: Ich bin ein Berliner (Jsem Berlíňan). Nyní musíme všichni říci: Jsem Žid," prohlásil anglicky a poslední větu zopakoval i hebrejsky.

„Vaše diskriminace je naše diskriminace, vaše oběti jsou naše oběti," citovala česká média z jeho proslovu. Zeman jako adekvátní reakci na hrozbu islámského teroru vidí systematický a koordinovaný boj, nejlépe pod záštitou Rady bezpečnosti OSN. „Už nikdy více nesmíme pochodovat dobrovolně jako ovce na porážku."

Podle něj je nutné činit společné kroky na mezinárodní úrovni k potlačení radikálů z takzvaného Islámského státu. Ti v posledních měsících obsadili rozsáhlá území Sýrie a Iráku. Prezident už obdobně hovořil koncem ledna na pražské konferenci k sedmdesátému výročí osvobození koncentračního tábora Osvětim. Jeho výzvu ke společné akci však odmítl jak premiér Bohuslav Sobotka, tak ministr zahraničí Lubomír Zaorálek.

Americký deník The Washington Post hodnotí Zemanův projev jako výmluvný a mezi ostatními řečníky, mezi nimiž byly stálá velvyslankyně USA při OSN Samantha Powerová či bezpečnostní poradkyně amerického prezidenta Susan Riceová, vynikal. Zpravodajský server Breitbart vyzdvihl Zemana jako nečekané překvapení konference a list The Times of Israel neopomněl zdůraznit, jak velkého potlesku se českému prezidentovi dostalo.

„Podpořme hrdé a statečné Tibeťany. Svoboda Tibetu," znělo před čínskou ambasádou

Prostranství před budovou čínské ambasády v Praze ožilo v podvečer 10. března tibetskými vlajkami. Na dvě stě účastníků happeningu Čína chrání lidská práva? Nesouhlasím! organizovaného českou pobočkou Amnesty International se zde sešlo, aby vyjádřilo podporu čínským občanům, jejichž práva jsou porušována, a zároveň, aby se distancovalo od oficiálních výroků české politické reprezentace k situaci v Číně. „Společně nenecháme Tibet zmizet," skandovalo shromáždění.

Ministr zahraničí Lubomír Zaorálek se v dubnu 2014 při jednání v Číně zavázal, že Česko nebude podporovat nezávislost Tibetu, a prezident Zeman následně během své čínské návštěvy v říjnu řekl, že do země nepřijel, aby poučoval o lidských právech, ba naopak, aby se tu sám přiučil, jak stabilizovat společnost. Především proti těmto vyjádřením se letos účastníci tradičního každoročního setkání před ambasádou vymezovali. Symbolem happeningu se staly mýdlové bubliny – stoupající z bezpočtu bublifuků – i papírové s texty hesel, které organizátoři na místě rozdávali. „Připomínáme si 56. výročí povstání Tibeťanů proti čínské okupaci Tibetu. Zemřelo při něm osmdesát tisíc Tibeťanů a další milion zahynul v následujících letech v pracovních táborech a ve vězení," uvedla Edita Kleckerová, ředitelka spolku Lungta a spoluorganizátorka akce. Podporu Tibetu lidé v úterý vyjadřovali po celé republice v rámci kampaně Vlajka pro Tibet. Vyvěsilo ji 594 radnic a 84 škol, neobjevila se naopak na radnici hlavního města.

Organizátoři happeningu zdůrazňovali, že situace v Číně se za rok 2014 znovu zhoršila. Upozorňovali na problémy v oblasti sociální spravedlnosti, životního prostředí a lidských práv. Na pódiu se vystřídalo několik řečníků. Martin Balcar z Amnesty International vysvětloval, že jejich apel není primárně politický, ale lidskoprávní. „Nemáme nic proti tomu, že Česko vede ekonomická nebo diplomatická jednání s Čínou, nicméně chceme, aby i v těchto zaznívalo, že lidská práva jsou jedním ze základních aspektů všech vztahů." Ke kritice se z pódia připojil i Martin Bursík, někdejší ministr životního prostředí a předseda Strany zelených: „To, co se tu odehrálo za poslední rok, je odklon od základního pilíře polistopadové politiky, kterou České republice vetkl

Václav Havel – politiky opřené o principiální zastání se všech ve světě, jejichž lidská práva jsou poškozována." Dění v Tibetu označil Bursík za teror a představil statistiky, podle nichž se od okupace Tibetu na protest upálilo 137 lidí.

Shromáždění lidé, mezi nimiž byla například i režisérka Olga Sommerová, rozprostřeli pod okny ambasády veliký transparent s fotografií dalajlámy a textem „Pane prezidente, mýlíte se. Češi Tibet podporují" a přímo na místě podepisovali petici adresovanou prezidentu republiky. „Chceme mu sdělit, že nejsme spokojeni s tím, jak reprezentuje postoj nás občanů vůči porušování lidských práv v Číně. Je to něco, k čemu nelze mlčet," řekl Balcar.

Sobotka hladce obhájil post šéfa ČSSD, dostal žádané místopředsedy, ale i varování

Bohuslav Sobotka si výrazně upevnil pozici v čele České strany sociálně demokratické. Úřadující premiér, kterého se po předloňských předčasných volbách pokusila část straníků svrhnout, dostal na 38. sjezdu v pražském Kongresovém centru jednoznačnou podporu. Ve volbě šéfa neměl protikandidáta, všechny posty místopředsedů obsadili jeho favorité. Milan Chovanec, nově statutární místopředseda a tedy Sobotkova pravá ruka, však až na druhý pokus.

Staronový předseda strany získal výraznou většinu hlasů. Ruku pro něj zvedlo 606 ze 709 delegátů, tedy 85 %. To je po Jiřím Paroubkovi (91,9 % v roce 2006) a Vladimíru Špidlovi (87,5 % v roce 2001) třetí nejlepší výsledek. „Takto silný mandát od vás, kteří reprezentujete členy sociální demokracie, je něco, s čím se mohu směle pustit do dalších bitev, které sociální demokracii čekají," citoval Sobotku v pátek 13. března server Lidovky.cz.

O post statutárního místopředsedy se ucházeli Milan Chovanec, Jeroným Tejc a Jiří Dienstbier. Chovanec však vyšel vítězně až z druhého kola, v němž obdržel 433 hlasy proti 253 pro Tejce. Kandidát, kterého si Sobotka ve vedení nepřál, tak přesvědčil třetinu delegátů.

Všechny tři spojuje takzvaná lánská schůzka, na níž se po volbách tajně sešli Sobotkovi straničtí oponenti s prezidentem Milošem Zemanem a následně vyzvali předsedu k rezignaci. Schůzky se zúčastnili Tejc a Chovanec. Právě Chovanec, dnes ministr vnitra, ji po zapírání prozradil a přidal se na Sobotkovu stranu. Na ní naopak stál od začátku Dienstbier, který tehdy organizoval akce na Sobotkovu podporu. A ač Sobotka před dvěma lety označil za chybu, že Dienstbier není místopředsedou, teď si za pravou ruku vybral Chovance.

Tejc na rozdíl od Dienstbiera usiloval i o post řadového místopředsedy ČSSD, ale souboj o poslední místo prohrál s náměstkyní ministra zdravotnictví Lenkou Teska Arnoštovou. Pozice místopředsedů předtím obhájili ministr zahraničí Lubomír Zaorálek a Martin Starec, který se věnuje hospodaření strany. Nově funkce obsadí ministryně práce a sociálních věcí Michaela Marksová-Tominová, která obdržela nejvíce hlasů z osmi kandidátů, a šéf Sněmovny Jan Hamáček.

Sjezd odhlasoval nové stanovy. Kandidáty do příštích voleb mají nyní vybírat všichni členové, nejen vedení, a strana musí mít na kandidátkách alespoň 40 % žen.

ČSSD se také zavázala, že bude prosazovat opětovné zavedení nemocenských dávek i v prvních třech dnech nemoci, zvýšení mezd či stanovení pevného stropu pro odchod do důchodu.

Zeman jmenoval Pelikána ministrem spravedlnosti. Funkce se ujímám s pokorou, řekl

Robert Pelikán ve čtvrtek 12. března vystřídal na postu ministra spravedlnosti Helenu Válkovou, která podala k 1. březnu demisi. Pelikán působil jako její náměstek pro úsek justiční a legislativní od loňského června. „Funkce ministra se ujímám s pokorou, odvahou a odhodláním," prohlásil při jmenování v přímém přenosu České televize. Jako ministr se chce zaměřit na nový zákon o státním zastupitelství, exekutory a insolvenci.

Ministryně Válková zastávala funkci třináct měsíců, kolem jejího konce se vedly spory. Válková tvrdila, že ji hnutí ANO, které ji do vlády nominovalo, k odchodu donutilo. „Paní ministryně se sama rozhodla, že svoje působení chce ukončit, nenavrhl jsem nic takového," reagoval šéf hnutí a vicepremiér Andrej Babiš. Přiznal ale, že kdyby nerezignovala, navrhl by její odvolání.

„Přál bych politikům, aby mluvili jasnou řečí. Nechce-li někdo podat demisi, nechť ji nepodává. Chce-li někdo někoho odvolat, nechť ho odvolá," poznamenal prezident Miloš Zeman při Pelikánově jmenování. „Budete-li svoji práci vykonávat dobře, nikdy sám nepodávejte rezignaci. Budete-li ji vykonávat podle svého názoru špatně, pak tu demisi podejte sám. A já pevně věřím, že se ta druhá varianta nikdy neuskuteční," pronesl k novému ministrovi.

Vystudovaný pětatřicetiletý právník do politiky vstoupil v roce 2013, kdy se stal členem rady ekonomických poradců hnutí ANO. Na začátku roku 2014 se stal ředitelem právní sekce na Ministerstvu financí, kde vydržel ale jen dva měsíce, než přešel na spravedlnost. Z jeho advokátní praxe stojí za povšimnutí případ, kdy zastupoval rodinu malého chlapce, kterému v roce 2009 amputovaly eskalátory v metru prsty na nohou. Nyní Pelikán zaujal, když v nové funkci přijel na jednání vlády na kole.

Pelikánův nástup za Válkovou je třetí změnou ve vládě od jejího jmenování v lednu 2014 a potřetí se měnili ministři za ANO. Antonína Prachaře vystřídal na ministerstvu dopravy Dan Ťok a nově zvolenou eurokomisařku Věru Jourovou na ministerstvu pro místní rozvoj Karla Šlechtová.

Ze Slovenska

V Tatrách se jednalo o Ukrajině. Řešením je diplomacie, shodli se zástupci dvanácti zemí

Diplomaté zemí visegrádské čtyřky jednali na Slovensku ve Štrbském plese se svými kolegy z pobaltských a skandinávských zemí. Účastníci konference, která se konala ve čtvrtek 12. a v pátek 13. března, diskutovali o ukrajinské krizi a shodli se na nutnosti mírového řešení konfliktu. Česko na setkání dvanácti zemí zastupoval Petr Drulák, náměstek ministra zahraničních věcí Lubomíra Zaorálka.

„Situace na Ukrajině, co se týče dodržování příměří, není ideální, ale je lepší než před

uzavřením minských dohod. Počet incidentů a počet zraněných je nižší, než tomu bylo předtím," citovala ČTK šéfa pořádající slovenské diplomacie Miroslava Lajčáka.

Evropská unie podle něj zatím pravděpodobně nezruší hospodářské sankce uplatňované vůči Rusku. Diplomaté ve společném prohlášení uvedli, že se řešení ukrajinské krize musí opírat o zásadu územní svrchovanosti a celistvosti Ukrajiny a že smír se musí hledat diplomatickou cestou.

Ve Vysokých Tatrách se také hovořilo o propagandě zkreslující skutečnou situaci na východě Ukrajiny a o adekvátní reakci na tuto kampaň. Jak řekl státní tajemník dánského ministerstva zahraničních věcí Ulrik Knudsen, neměla by to být antipropaganda, ale Evropská unie by měla zlepšit informovaní o své činnosti.

V Tatrách se mluvilo také o závislosti Evropy na dodávkách ropy a zemního plynu z Ruska. V názorech na toto téma už ministři zajedno nebyli. „Každý z nás téma vnímá odlišně, protože je jiná míra závislosti na dodávkách energií a jiná míra diverzifikace," vysvětlil Lajčák.

Ekonomika

Podnikatelem roku je majitel Koh-i-nooru

Českým podnikatelem roku 2014 se stal Vlastislav Bříza, majitel Koh-i-nooru. Slavnostním galavečerem na pražském Žofíně vyvrcholila 3. března národní část světové soutěže Podnikatel roku. Společnost Koh-i-noor znají Češi především jako výrobce uměleckých, školních a kancelářských potřeb. Pole působnosti celého holdingu je však mnohem širší a zabývá se také energetikou, zdravotnictvím a strojírenstvím. Bříza nejprve uspěl v únoru letošního roku v konkurenci podnikatelů Jihočeského kraje, počátkem března pak předčil soutěžící i na celorepublikové úrovni. Jako český vítěz získává také právo reprezentovat republiku v Monte Carlu, které bude v červnu hostit světové finále.

V Brně se koná jeden z největších elektrotechnických veletrhů Evropy

Do pátku 27. března hostí brněnské výstaviště 600 firem z 22 zemí. Veletrh Amper představuje každoročně největší novinky v elektrotechnice, a přináší tak českým vědcům a odborníkům možnost navázat obchodní vztahy se zahraničím. „Odborníci se jezdí podívat na nové technologie nebo rozjednat obchody. Tohle je byznys veletrh," citoval iHNned.cz Jiřího Švigu, ředitele veletrhu.

Veletrh startoval v úterý 24. března, v tentýž den se udělovalo ocenění Zlatý Ampér, vítězů bylo celkem pět. Jedním byl tým z Vysokého učení technického v Brně. Tamní studenti vyvinuli unikátní zařízení, které zabraňuje vyhoření transformátorů a chrání je. Tento systém se používá například v jaderné elektrárně Dukovany.

Další ocenění převzala i malá česká firma Tomst, která zaměstnává pouze šest lidí. Vyrábí speciální stanice pro měření vlhkosti a teploty půdy v extrémních podmínkách a postupně si nachází odbytiště v zahraničí. „Technologie jsme prodali třeba do San Salvadoru. Často tam dochází k erozi půd, ničí to silnice a infrastrukturu. Náš systém pomáhá narušení podložní odhalit," vysvětlil serveru Tomáš Haase, majitel firmy.

Brněnský veletrh sleduje nastupující či chybějící trendy, tedy i to, co se zanedbává. „V Česku se málo věnujeme elektrochemii, tedy zdrojům a ukládání energie. Tam jsme zaspali dobu," tvrdí Šviga. Amper se těší velkému zájmu, loni jej navštívilo přes 45 tisíc lidí.

Na konci loňského roku se zvýšila průměrná mzda, Češi berou v průměru přes 27 tisíc

Průměrná mzda v České republice ve 4. čtvrtletí loňského roku vzrostla meziročně o 609 korun na 27 222 Kč, tedy o 2,3 procenta. Spotřebitelské ceny se však zvýšily o 0,5 procenta, a mzda tak reálně vzrostla o 1,8 procenta. Informace zveřejnil 11. března Český statistický úřad.

Tento nárůst je podle analytika společnosti Home Credit Michala Kozuba znatelný. „Takové zlepšení je už na příjmech domácností výrazněji vidět, v ročním součtu je to totiž přes sedm tisíc korun," uvedl na iDnes.cz. Server zveřejnil také vyjádření analytika Jiřího Šimka z Citfin, podle něhož by si letos zaměstnanci měli reálně polepšit ještě o něco více: „Inflace se převážnou část roku bude držet kolem nuly a díky oživení ekonomiky a oživení na trhu práce by i nominální mzda měla opět zrychlit růst."

Rozdílné jsou příjmy také podle regionů. Nejvíc (téměř 35 tisíc) se vydělává v Praze, nejméně (necelých 24 tisíc) na Karlovarsku. Na průměrnou mzdu v zemi však nedosáhnou více než dvě třetiny lidí.

Kurzovní lístek 27. 3. 2015 (střed)

EUR, 1 .....27.525
Kanada, 1 .....20.262
USA, 1 .....25.345

Kultura

Startuje největší pražský filmový festival Febiofest

Ve čtvrtek 19. března začal v Praze už 22. ročník mezinárodního filmového festivalu Febiofest. V rámci pražského týdne a následně v ostatních regionech ČR uvidí diváci celkem 159 filmů z 56 zemí. Dohromady se uskuteční 565 projekcí.

Při slavnostním zahájení, které se z úvodních projekcí v kině CineStar – Praha Anděl přesunulo do Obecního domu, převzali cenu Kristián za přínos světové kinematografii tři umělci: herec a režisér Alan Rickman, režisér a scenárista Jean-Jacques Annaud a herečka Kim Novak. Febiofest v letošním roce přivítá přes 50 hostů, z toho 44 přijede ze zahraničí, mezi nimi například jeden z nejvýznamnějších evropských nezávislých producentů Mike Downey či uznávaný britský režisér John Madden.

Madden přijel též jako vyslanec Evropské filmové akademie, jeho návštěva je spojena s protestní akcí Svobodu pro Sentsova. Ukrajinský režisér Oleg Sentsov se aktivně účastnil protestů na Majdanu, loni v květnu ho v Simferopolu zatkla ruská tajná služba FSB a dodnes je vězněn. Pod Maddenovou záštitou vzniká sbírka určená na právní výlohy a pomoc rodině. Podpořili ji Pedro Almodóvar, Agniezska Hollandová, Mike Leigh a mnoho dalších. Porotě letos předsedá herečka Vlasta Chramostová.

Pro divácký zájem zařadil Febiofest druhým rokem do programu sekci Světla severu – výběrové retrospektivy kinematografie Norska, Dánska, Švédska a Finska. Skan-

dinávská filmová tvorba se v Česku těší velké oblibě, což potvrdila i vysoká návštěvnost podzimní projekce festivalu Nordfest v kině Evald.

Za kávu se letos i v České republice platilo básní

Sobota 21. března byla Dnem poezie. Vyznačoval se tím, že v několika kavárnách se mohlo místo penězi platit básní. Akce, jež měla podpořit poezii, se v Česku konala poprvé a zapojilo se do ní celkem 11 kaváren z různých měst napříč republikou. Básně jako platidlo se užívaly například v Brně, Plzni, Mladé Boleslavi, Svitavách, Litomyšli a samozřejmě v Praze. V metropoli se přidaly například Café Louvre či Bistro Kidó.

Kdo si v sobotu objednal kávu v některé z kaváren podporujících rozmach poezie, byl upozorněn, že se dá platit básní. Pokud souhlasil, dostal tužku a papír, na který verše složil. Ty pak byly vystaveny a nyní je lze najít například na facebooku.

Iniciátorem oslav Dne poezie je společnost Julius Meinl - pražírna kávy ve Vídni a ambasador vídeňské kavárenské kultury, která se stala zároveň inspirací pro tuto akci světového rázu. „Jejím základem a esencí je totiž poezie. Vědomě si najít čas, užít si chvilku a inspirovat se, bylo jedinečnou filozofií umělců vídeňských kaváren," citovaly Lidovky.cz Václava Lednického, ředitele české pobočky Julius Meinl Coffee.

Akce je celosvětově rozšířená, letos se zapojilo 1100 kaváren z 23 zemí. V zahraničí však den, kdy se káva platí básní, není novinkou. Podílejí se na něm bary a kavárny v Dubaji, Šanghaji, Londýně či ve Vídni.

Sport

Úspěchy atletů na domácím HME: Češi získali dva tituly a další čtyři medaile

Celkem šest cenných kovů vybojovali čeští atleti na halovém mistrovství Evropy (HME), které od 5. do 8. března hostila pražská O2 arena. Z šampionátu si odvážejí dvě zlaté, jednu stříbrnou a tři bronzové medaile.

O nejdramatičtější finiš se postaral mílař Jakub Holuša. V závodu na 1500 metrů o šest setin porazil druhého Turka Ilhama Tanuiho Özbilena, a překonal tak vlastní český rekord. „Neuvěřitelné, lidi mě k tomu dohnali," prohlásil krátce po závodu pro Českou televizi Holuša, který se ještě v létě léčil kvůli problémům s ledvinami. „Po těch zdravotních potížích je tohle tak trochu zadostiučinění. Jsem rád, že jsem zpátky."

Další zlato slavil Pavel Maslák, který ve čtvrtce obhájil titul ze šampionátu v Göteborgu. Favoritem finálového klání byl už od prvních vteřin. Na mezičase držel náskok i na světový rekord. „Prvni dvoustovku jsem přepálil," přiznal po závodě. „Bylo to rychle rozběhnuté a v závěru jsem tuhnul." Maslák rovněž přispěl k bronzovému úspěchu české štafety, která v neděli završila program celého mistrovství.

Třetí místo obsadila i pětibojařka Eliška Klučinová, která si hned ve třech disciplínách zlepšila osobní rekordy, a koulař Ladislav Prášil. Největším překvapením českého týmu byla stříbrná medaile teprve jednadvacetiletého Radka Jušky. Ve skoku do dálky si úspěch zajistil už svým prvním pokusem. Na stupně vítězů ale nedosáhli někteří favorizovaní atleti. Zuzana Hejnová skončila v závodě na 800 metrů již v rozběhu. Páté místo pak obsadili sedmibojař Adam Sebastian Helcelet a obhájce bronzové medaile z Göteborgu, výškař Jaroslav Bába.

HME v atletice Česká republika hostila poprvé od roku 1978, kdy se šampionát konal na strahovském stadionu. Většina vstupenek na letošní mistrovství byla vyprodána již po prvních dvou hodinách. Rekordní byla také účast samotných sportovců. Dle pořadatelů se jich přihlásilo 650, z toho 46 sportovců závodilo pod českými barvami.

Sáblíková opět mistryní světa v rychlobruslení

Rychlobruslařka Martina Sáblíková se stala 8. března po pěti letech znovu mistryní světa ve víceboji. Na šampionátu v Calgary vybojovala zlato před Nizozemkou Ireen Wüstovou a Norkou Idou Njaatunovou. Světovou šampionkou byla Sáblíková v letech 2009 a 2010.

Nejúspěšnější MS českých biatlonistů: čtyři medaile, nejvíc zářil Moravec

Největšího úspěchu v závodech mistrovství světa dosáhli čeští biatlonisté ve finském Kontiolahti. Se čtyřmi medailemi přeskočili i velmoc, jakou je Rusko, a v úspěšnosti se zařadili za Francii, Německo a Norsko. „Můžeme být nadmíru spokojeni, přivezli jsme tři medaile z individuálu a jednu zlatou ze štafety. Oprávněně patříme mezi biatlonovou světovou špičku a jsme na to patřičně hrdí," radovala se Gabriela Soukalová v rozhovoru pro iDnes.cz.

Zlato ze smíšené štafety vybojovala sestava Veronika Vítková, Gabriela Soukalová, Michal Šlesingr a Ondřej Moravec. Druhá jmenovaná navíc přidala stříbro z vytrvalostního závodu. Nejvíc však zářil Moravec, který ke společnému zlatu přidal i další medaile za druhé a třetí místo.

Právě stříbrným finišem v hromadném závodu v neděli 15. března šampionát vyvrcholil. Pouhá sekunda připravila Moravce o další zlato, které ukořistil slovinský reprezentant Jakov Fak. „Na konci jsem to nezkusil, protože jsem s Fakem jel předtím už i stíhačku a přesně jsem věděl, že se chystá na tu rovinku. Nastoupil už v kopci a tam mi cuknul. Ale jsem spokojený," zářil Moravec, když zkompletoval sbírku medailí. Ve vytrvalostním závodě na 20 km totiž 12. března ještě vybojoval bronz.

Dařilo se i o den dřív Soukalové. Ve vytrvalostním závodu ji až poslední terč, který minula, připravil o nejvyšší příčku a pro mnohé neznámá ruská závodnice Jekatěrina Jurlovová předběhla Češku o necelou půlminutu. V závodě s hromadným startem, který předcházel mužskému, se pak spokojila s pátým místem.

Ze Světového poháru

Rychlobruslařka Martina Sáblíková už podeváté za sebou vyhrála Světový pohár na dlouhých tratích. V neděli 22. března zvítězila na trati 3000 metrů i v závodě s hromadným startem.

Biatlonistka Gabriela Soukalová ozdobila finále SP v ruském Chanty - Mansijsku druhým místem, které obsadila 22. března v závodu s hromadným startem. V celkovém pořadí dlouhodobého seriálu skončila šestá, o dvě příčky lepší byla Veronika Vítková.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František oznámil slavení Svatého roku milosrdenství

Papež František oznámil v pátek 13. března 2015 slavení nového mimořádného Svatého roku - Jubilea milosrdenství. *„Toto je čas milosrdenství. Je důležité, aby ho laičtí věřící prožívali a vnášeli do různých oblastí společnosti,"* uvedl papež František. Jubileum ohlásil ve výroční den svého zvolení za nástupce sv. Petra a v průběhu kající bohoslužby v rámci akce *24 hodin pro Pána*. Od pátečního večera byly při této akci na celém světě otevřeny kostely, které nabídly možnost přijetí svátosti smíření. Letošním tématem bylo právě Boží milosrdenství. *„Často jsem přemýšlel, jak může církev více poukázat na své poslání být svědkem milosrdenství. Je to cesta, jež začíná duchovním obrácením. Proto jsem rozhodl vyhlásit mimořádné jubileum, v jehož středu bude milosrdenství. Bude to Svatý rok milosrdenství. Chceme jej prožívat ve světle Pánova slova: 'Buďte milosrdní jako Otec'."* řekl papež.

Zahájení jubilea proběhne o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince 2015. Jak uvádí vatikánské tiskové středisko, v tyto dny se bude zároveň připomínat 50. výročí uzavření II. vatikánského koncilu. Jubileum tak má dát církvi nový impuls v uskutečňování koncilního díla. Zakončení Svatého roku je pak naplánované na 20. listopadu 2016.

Během jubilea budou nedělní texty liturgického mezidobí brány z evangelia sv. Lukáše, jenž je nazýván *„apoštolem milosrdenství"*. Básník Dante charakterizuje sv. Lukáše jako *„písaře Kristovy mírnosti"*. K nejznámějším textům evangelisty patří podobenství o ztracené ovci, o ztracené minci a o milosrdném otci (Lk 15). Slavnostní vyhlášení jubilea přečtením buly proběhne u Svaté brány vatikánské baziliky v Neděli Božího milosrdenství (12. dubna 2015). Svatá brána se nachází ve čtyřech římských bazilikách a bývá otevřená pouze během Svatých roků. V jinou dobu bývá zazděná. Otevření Svaté brány symbolicky znázorňuje nabídku *„mimořádné cesty"* ke spáse.

Jubilejní rok byl ve Starém zákoně vyhlašován každých 50 let. V tomto období byla dávána svoboda otrokům a vracel se majetek původnímu majiteli. Jak uvedl Jan Pavel II., *„podle Zákona Izraele spočívala spravedlnost především v ochraně slabých"*.

Katolická církev započala tradici Svatých roků za papeže Bonifáce VIII. v roce 1300. Hlava katolické církve tehdy stanovila jejich konání na období jednou za sto let. Od roku 1475 bylo řádné jubileum vyhlašováno každých 25 let, aby je mohly prožít všechny generace. Dosud bylo slaveno 26 *řádných* Svatých roků, poslední z nich proběhl v roce 2000. Od 16. století se začaly vyhlašovat také *mimořádná* jubilea, které měla zdůraznit události zvláštního významu. Posledními takovými byl rok 1933 (1900 let od Vykoupení) a 1983 (1950 let od Vykoupení). Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi.

Skrze nové jubileum chce papež František postavit do centra pozornosti milosrdenství Boha, který zve lidi k návratu k sobě. Křesťané jsou dále povoláni, aby *„přinesli útěchu každému člověku naší doby"*.

Lidskoprávní organizace kritizují rozhodnutí Evropského parlamentu

Evropský parlament (EP) schválil v polovině března dokumenty popisující potrat jako lidské právo. Podle četných organizací i politiků však EP zasahuje do věcí, které spadají do kompetence jednotlivých členských zemí. Jak také uvádí, zabití člověka není možné nikdy považovat za právo.

Neziskové organizace i politici protestují proti schválení dvou dokumentů Evropským parlamentem: *Výroční zprávy o lidských právech a demokracii ve světě 2013*, která obsahuje odstavec podporující přístup k potratům jako *„nezcizitelné právo"* žen a dívek. Dokument navrhovaný italským poslancem Pier Antoniem Panzerim byl přijat počtem 390:151 hlasů. Hlasování proběhlo jen dva dny po schválení textu belgického poslance Marca Tarabelly *O rovnosti mužů a žen*, jehož součástí je také pasáž o *„právu"* žen na umělé přerušení těhotenství. Oba texty však nejsou pro členské státy EU právně závazné.

Jak uvádí Federace katolických rodinných svazů v Evropě (FAFCE), schválené dokumenty obsahují rozpory. Jestliže podle Listiny základních práv EU je *„lidská důstojnost nedotknutelná a musí být chráněna"*, přičemž *„každý má právo na život"*, Panzeriho zpráva naproti tomu *„vyzývá EU a její členské státy, aby uznaly nezcizitelná práva žen a dívek na (...) bezpečné a zákonné přerušení těhotenství"* a tím upírá nenarozeným dětem jejich základní právo. FAFCE dále připomíná, že jedním z cílů strany S&D, jejímž je Marc Tarabella členem, je zavedení *„práva na potrat"* do Listiny základních práv EU.

Podle německé organizace sdružující četná lidskoprávní hnutí *Bundesverband Lebensrecht* EP svým rozhodnutím ničí samotný základ práva: *„Kdo dělá ze zabití člověka lidské právo, boří všechna ostatní lidská práva a dělá z nich zmetky,"* uvedl předseda organizace Martin Lohmann, který tento krok pokládá za *„nástup konce kultury, civilizace a svobody"*. *„Na nic, vůbec nic se nedá spolehnout, 'odstřelí-li' člověk právo na život a na nedotknutelnost života. (...) Kdo lidské právo na život převrátil na domnělé právo na zabití, opustil jakýkoliv základ práva,"* dodal Lohmann.

Organizace i politici také kritizují zasahování Evropského parlamentu do záležitostí, které spadají do kompetence členských států EU. Podle odst. 168 Lisabonské smlouvy zodpovídají za zdravotní záležitosti jednotlivé země unie. Usnesení EP z roku 2013 pak výslovně uvádí, že postupy v otázce *„sexuálního a reprodukčního zdraví"* spadají do kompetence členských zemí, byť může EU *„přispět k prosazování účinných postupů"*. *„Parlament by neměl zasahovat do otázek svědomí a do oblastí, jež jsou výlučnou pravomocí členských států,"* uvádí například europoslankyně Michaela Šojdrová. Politička za německou CSU zase uvádí: *„Potrat není evropské téma, je věcí členských států."* S tímto argumentem vyzývá FAFCE občany k podpoře petice na stránkách CitizenGO.

Panzeriho zpráva také vybízí členské státy EU, aby *„přispívaly k diskuzi o uznávání sňatků i registrovaných partnerství osob stejného pohlaví jakožto politické, společenské, lidské a občanskoprávní otázky"*. Zároveň vybízí země, aby následovaly příklad Moldavska, kde byl zrušen zákon zakazující propagaci *„jiných vztahů, než takových, které souvisejí se svatbou nebo rodinou"*. Původně navrhovaná pasáž kritizující referendum o ochraně rodiny na Slovensku byla z Panzeriho zprávy vypuštěna. Ačkoliv text výslovně nezmiňuje otázku osvojení dětí stejnopohlavními páry a náhradního mateřství, lidskoprávní organizace FAFCE uvádí, že v uvedeném kontextu panuje *„hluboké společenské a právní zmatení týkající se pouta mezi dítětem a jeho otcem a matkou"*. Panzeriho zpráva podle FAFCE ohrožuje právo dítěte na otce a matku. Organizace také připomíná, že podle Úmluvy o právech dítěte musí být *„zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány."*

Podle zpráv České biskupské konference

Mons. Vlastimil Kročil

novým českobudějovickým biskupem

Svatý otec František jmenoval ve čtvrtek 19. března 2015, v den slavnosti svatého Josefa, novým českobudějovickým diecézním biskupem Mons. ThDr. Vlastimila Kročila, Ph.D., administrátora farnosti ve Veselí nad Lužnicí.

V říjnu 2013 nabídl tehdejší českobudějovický diecézní biskup Mons. Jiří Paďour Svatému otci Františkovi rezignaci na svůj úřad ze zdravotních důvodů; papež František ji dne 1.3.2014 přijal.

Od téhož dne až do vysvěcení nového biskupa je diecéze spravovaná administrátorem diecéze Mons. Adolfem Pintířem.

Nový pastýř českobudějovické diecéze Mons. ThDr. Vlastimil Kročil, Ph.D. se narodil 10. května 1961 v Brně a vyrůstal v prostředí křesťanské rodiny. Po složení maturitní zkoušky v roce 1986 se během následujících let třikrát hlásil do kněžského semináře v Litoměřicích - a protože nebyl přijat, rozhodl se k emigraci.

Filosofii a teologii studoval na Papežské Lateránské univerzitě v Římě v letech 1988 - 1993 a kněžské svěcení pro českobudějovickou diecézi přijal 16. července 1994 v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Postgraduální studia se specializací „patristická teologie" absolvoval na Papežské Gregoriánské univerzitě v Římě v letech 1993 - 1996 a zde také dosáhl licenciátu. Od roku 1996 vyučoval patristickou literaturu a spiritualitu na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

Pastoračně působil nejprve jako kaplan v Českých Budějovicích a poté v Jindřichově Hradci. Administrátorem ve Veselí nad Lužnicí a okolních farnostech se stal v roce 1997. Roku 2008 dosáhl doktorátu na Katolické univerzitě v Ružomberoku na Slovensku. Jeho dizertační práce má název „Passio Christi ve spisech Lva Velikého". Vedle řádné pastorační činnosti se věnoval i duchovnímu doprovázení členů „Fatimského apoštolátu" a „Neokatechumenátní cesty". Od roku 2005 byl členem kněžské rady a sboru konzultorů českobudějovické diecéze. V roce 2011 byl jmenován vikářem táborského vikariátu a následujícího roku byl jmenován sídelním kanovníkem katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Od roku 2013 zastával úřad diecézního referenta pro pastoraci.

Podle zpráv české biskupské konference

Novému českobudějovicému biskupovi

Mons. ThDr.Vlastimilu Kročilovi, Ph.D.

blahopřejeme ke jmenování diecézním biskupem a do jeho pastýřské služby mu vyprošujeme hojnost darů Ducha svatého, dobré zdraví a dostatek sil

Mons. Dušan Hladík
a věřící z České katolické misie sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu

Našimi nepřáteli jsme my sami

Promluva Prof. Petra Piťhy při ekumenické bohoslužbě za popravené, umučené a zemřelé politické vězně ve Svatovítské katedrále v Praze 1. března 2015

Lidé, lidé,

Dovoluji si vás oslovit tímto nejvyšším možným titulem, protože člověk je obrazem Boha a je ozdoben výsostnými znaky: rozumem, svědomím a zodpovědností.

Sešli jsme se tu, abychom vzpomenuli obětí válek a totalitních režimů, zejména toho, který je nám historicky nejblíž. Dnešní pietní slavnost dostala jméno Mene Tekel. Tato tajemná slova se objevila na zdi paláce Nabukadnesorova syna, když hodoval a zneuctil posvátné nádoby odcizené z Jeruzalémského chrámu. Oznámila pád jeho říše, protože se nepoučil z příběhu vlastního otce.

Jsme přitom na místě, které je symbolem našich národních dějin. Je to chrám, který po staletí vznikal podle přesně stanoveného řádu a stal se ztělesněním ideálu, který vedl naše otce a dědy. Sama o sobě tato katedrála oním ideálem není, protože ten stojí vysoko nad ní směrem označeným odvážně vzpřímenými věžemi. Odtud k lidem promluvil Bůh. Slyšeli jsme jeho slova platná pro Izraelity v zajetí stejně jako pro stavitele tohoto chrámu. Jsou bolestně platná i dnes. Odtud k nám poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nám ukázal, kdo jsme. Že jsme lidé, jen lidé spěchající ke smrti. Ale také, aby nám zvěstoval, že ideálem člověka je být obrazem Boha.

Podobat se Kristu. To je pravda života, celý jeho smysl – jít k tomuto ideálu.

Pokaždé tu někdo mluví. Dnes ten úkol připadl mně. Je mi úzko, protože mluvím před Vševědoucím, a uvědomuji si, že nestojím před vámi, ale před těmi, kdo pro tento ideál, pro pravdu života, byli schopni svůj pozemský život nasadit. Dělat to pro sebe by nedávalo smysl. Život se pokládá za druhé. Ti, na něž tu myslíme, to udělali kvůli nám. Je

mi určeno promluvit. Zde jsem, abych konal, co mám konat.

Více než vzpomínat, je třeba se poučit. Ti, o nichž přemýšlíme, zemřeli především proto, že si lidé včas nepřipustili, že jsou ohroženi. Je třeba se poučit, neboť jsme opět ohroženi a opět si to nechceme přiznat. Říkáme: Žijeme v míru, přitom se bojuje, útočí a zabíjí. Ve své hlouposti a pýše poučujeme celý svět. Říkáme: Náboženské války jsou středověký nesmysl. Očekáváme, že všichni odhodí svého Boha, protože my jsme to udělali. Ale oni to neudělají, protože na nás vidí, kam to vede – naše kultura se rozpadá a vymíráme. Říkáme, že s nimi musíme vést dialog, ale oni nás nebudou poslouchat, protože chtějí mluvit o náboženství a my žádné nemáme, protože jsme nekonečně liberální. Říkáme, že si máme jeden druhého vážit, ale oni si nás vážit nemohou, protože oni jsou schopni pro svou pravdu položit život, ale my budeme ustupovat a podle jejich diktátu zakročíme proti každému, kdo se přizná ke znamení Kristova kříže. Říkají nám, že nejsme tolerantní, a mají pravdu, protože nejsme tolerantní ani k sobě navzájem. A nedejme se mýlit, naši politici se vůbec nezajímají o Islám, ale o petrolej a prodej obnošených zbraní. My jim to nemůžeme vytknout, neboť je sice máme za krátkozraké hlupáky, ale nesmíme to přiznat, protože jsme je zvolili. Navíc cítíme, že to jsou ti nejhodnější z nás, protože na slovo poslouchají jiné, kteří jim, sami bez tváře, odněkud nařizují. Tušíme, že odněkud, kde se hraje ruleta s fiktivními penězi, které ovšem někdy musí být podloženy naší prací, popřípadě životy.

Usilujeme o mír na Ukrajině, ale sami jsme připustili, aby byl ohrožen, a spěcháme se přiživit, protože nepřiznáme, že nejde ani o Ukrajince, ani o Rusy, ale opět o peníze a rovnováhy bank, které se rozkymácely jako lodě, když se zvednou vlny. Říkáme: musíme být silní, abychom uhájili mír, ale k čemu nám budou zbraně, když nemáme muže, kteří by je zvedli. Proč by to dělali, když nemají ideál? Ideál, za který by někdo byl ochoten zemřít. Jsme věru ubozí a směšní. Vzali jsme své oblasti vazebnost kultury a naše katedrály se hroutí a společenství lidí se mění v hromadu rozhádaných sobců. Ztratili jsme hodnotu a míru člověka, neboť je zcela logické, že když odhodíme své křesťanství a zbavíme se Boha, zbavíme se i člověka, protože přestaneme vědět, jak má vypadat. Jak si nás muslimové mohou vážit, když oni mají Boha a my žádného nemáme. A proč by se měli u nás chovat slušně a jednat s námi lidsky, když vidí, jak se chováme my k sobě navzájem. Hovoříme o míru, chceme ho bránit, ale sami ho nemáme. Ani v sobě, ani mezi sebou. Chceme zachránit spravedlnost, ale jen množíme zákazy. Jenže spravedlnost ani mír nikdo nezavede, protože vyrůstají ze slušnosti.

Vím, co teď nastane, co uslyším. Má slova narazí na zeď sobecké spokojenosti, která je jako křivé zrcadlo. Všechno překroutí. Kdybych řekl jakoukoli moudrost, ozvěnou se ke mně vrátí fráze prázdnější než žvást opilce. I kdybych přinesl přímo z fronty usmrcené dítě, ozve se jen lživý nářek představitelů elit, a to takový, jaký si bude přát ke všemu lhostejný dav, který je má znovu postavit do čela. Nikdo se nezvedne, aby se šel pokusit zachránit sourozence či matku toho dítěte. Ozvou se proti mně hlasy: Na co si hraješ? Nečárej čerty na zeď!..., až zazní protest: Ten blázen nakonec způsobí válku – umlčte ho! Ale já se hrozím toho, co si připravujeme a přivodíme.

Našimi nepřáteli nejsou ani Arabové ani Ukrajinci ani Rusové a vůbec nikdo. Stačíme si sami, protože si neváţíme zákona života, zapomněli jsme, že život je láska a láska je oběť. Život bez nich nedává smysl. A to je, na co můžeme zahynout. Neměli bychom žádné nepřátele, kdybychom byli jako tato katedrála, poutáni k sobě pevným řádem, a byli bychom váženi a ctěni jako tvůrci. Jenže my nic nevytváříme, protože za sebe necháváme jedny pracovat a druhé myslet. Podle pokynů shora jen posunujeme dílo těch zdola. Nemáme proč žít. Jsme tu zbyteční. Kdybychom takoví nebyli a byli platnými lidmi, neodvážili by se nás nepřátelé ohrozit, protože bychom byli pevnější, než oni. Naší cestou je návrat k rozumu a jeho zkáznění a důsledné, věrohodné, hluboce žité křesťanství.

Nemohu mlčet. Byl jsem vyzván, abych promluvil před Bohem a mrtvými předky, a to ve chvíli, kdy se nás cizinci s úsměškem ptají: Co vy jste vlastně zač? Nemohu mluvit za druhé, ale odpovím za sebe, byť se chvěji:

Vyznávám, že jsem běloch, uznávám odlišnost lidských ras, a tudíž lidskou důstojnost všech, ale odmítám zčernat či zežloutnout a změnit proporci a barvu svých očí.

Jsem muž, který může zplodit, ale nemůže porodit dítě, a proto trvám na spořádané, trvající rodině, neboť je to základ společnosti a záruka výchovy. Trvám na tom, že muž a žena jsou odlišní ve stavbě těla i biologické funkci, že žena je slabší a vzácnější než muž, který ji má chránit, milovat a vážit si jí.

Jsem zatím zdravý a budu pomáhat nemocným, ale odmítnu fňukání slabochů, kteří se na nemoc jen vymlouvají.

Jsem zároveň bohatý i chudý. Svůj chléb si dosud vydělávám a mám ho dost, abych se podělil, ale odmítám živit lenochy. Mám mnohem méně než skutečně majetní, nezávidím jim a radoval bych se, kdyby svůj majetek užívali rozumně.

Jsem Evropan, protože jsem Čech. Narodil jsem se českým rodičům, vyrostl v české zemi a beru vážně bídu i slávu svého národa. Odmítám se rozplynout v bezduché uniformitě konzumní multikultury.

Jsem křesťan, uctivý k lidem jiného náboženství či názoru, a vím s určitostí, že se jimi budou řídit v celém svém jednání. Ale hlásím se pevně ke svému křesťanskému Bohu a řádu, který stanovil, protože je moudrý, spravedlivý a k lidem soucitný.

Jsem člověk, vděčný za své lidství a hrdý na svou tvář.

Jsem člověk, jmenuji se Petr Piťha a nejsem nějaké 361106/038 rodné číslo ani 37-22/015 identifikační číslo oprávnění, ani PIN ani VIPN ani jakékoli jiné číslo. Jsem člověk, protože mám svědomí a nesu zodpovědnost. Jsem člověk a jako člověk chci také zemřít. Amen.

*

Proneseno při zakončení tradičního festivalu *Mene Tekel* 1. 3. 2015. Projekt proti totalitě vznikl jako reakce na nezájem společnosti o osud politických vězňů padesátých let, ale i na absenci výuky o tomto období ve školském systému.

Záznam projevu možno shlédnout na: https://www.youtube.com/watch?v=MwRYpmWolWQ

* * *

Prof.PhDr. Petr Piťha, CSc. je probošt Kolegiátní kapituly Všech svatých na Hradě pražském, bohemista, lingvista, pedagog a spisovatel, tajně vysvěcený katolický kněz. V letech 1992-1994 byl ministrem školství.

**K tobě volám, Hospodine, má Skálo, nebuď ke mně hluchý,
neodvracej se ode mě, abych se nepodobal těm, kdo klesají do hrobu.**

**Slyš mou úpěnlivou prosbu, když k tobě volám,
když vztahuji své ruce k tvému svatému chrámu.**

**Nevyhlazuj mě s hříšníky, s těmi, kdo páchají nepravost,
kteří se svými bližními mluví o pokoji, vsrdci však chovají zlo.
Požehnán buď Hospodin, že vyslyšel mou úpěnlivou prosbu!**

**Hospodin je má síla a můj štít, důvěřuje v něho mé srdce,
dostal jsem pomoc, proto jásá mé srdce a svou písní ho chválím.**

**Hospodin je silou svého lidu, záštitou spásy svému pomazanému.
Zachraň svůj lid a žehnej svému dědictví, pas je a nes je až navěky!**

Žalm 28

Blahoslavená Panna Maria pláče v Japonsku

Akita je lokalita v Japonsku, kde se uskutečnila mariánská zjevení. Sestra Anežka Sasagawa Katsuko (nar. 1931) z Institutu Služebnic posvátné Eucharistie zde prožívala od 12. června 1973 tajuplné události. Poselství z Akity je třeba naslouchat i dnes, pomohou lépe pochopit znamení doby.

V den prvního zjevení, 6. července 1973, vizionářka spatřila nejdříve svého anděla strážného a pak slyšela hlas, který vycházel od sochy Panny Marie. Tentýž den některé její spolusestry zpozorovaly krev, která vytékala z pravé ruky této sochy. Krev vytékala z rány ve tvaru kříže.

4. ledna 1975 dřevěná socha, ze které slyšela sestra Anežka vycházet hlas Panny Marie, začala ronit slzy. V průběhu dalších 6 let a 8 měsíců plakala socha 101 krát. V jednom případě filmovala tento pláč japonská televizní společnost.

Při různých příležitostech se na soše objevovaly kapky potu a podle mnoha svědků vydával tento pot sladkou vůni. Na dlani pravé ruky se objevila rána v podobě kříže a kapala z ní krev. Svědkem tohoto zázračného jevu byly stovky osob.

Krev a slzy této sochy byly podrobeny vědeckému zkoumání. Analýzy provedené prof. Sagisakim z lékařské fakulty univerzity v Akitě ukázaly, že se jedná o lidskou krev, slzy a pot. Byly zde zastoupeny tři krevní skupiny: 0, B a AB.

* * *

Poselství 3. srpna 1973
(Druhé zjevení)

„Má dcero, má novicko, miluješ Pána? Jestliže ho miluješ, pak poslouchej, co ti řeknu, je to velice důležité. Musíš to sdělit svému představenému.

Mnoho lidí Pána zarmucuje. Čekám na duše, které ho chtějí potěšit. Se svým Synem čekám na duše, které, aby uchlácholily hněv nebeského Otce, trpí místo hříšníků a nevděčných a svou obětí přinášejí smír. Otec chce světu ukázat svůj hněv a potrestat celé lidstvo. Už víckrát jsme se se Synem pokoušeli zmírnit jeho hněv. Zabránila jsem neštěstí, když jsem mu představovala drahocenné usmiřující duše, které těší našeho Otce, když jsem poukazovala na utrpení jeho Syna na kříži, na jeho krev a jeho četné oběti: modlitbu, pokání, chudobu, statečnou obětavost, které mohly uklidnit Otcův hněv...

Přeji si, aby tvůj institut takto jednal. Aby si vážil své chudoby, aby se obrátil k modlitbě odčiňující nevděk a urážky mnoha, mnoha lidí. Zaveďte tuto modlitbu s vědomím tohoto úmyslu. Uskutečněte ji a obětujte ji jako dostiučinění za hříšníky. Kéž se každá z vás podle svých schopností a svého postavení plně oddá Pánu!"

Poselství 13. října 1973
(Třetí a poslední zjevení)

„Má milovaná dcero, poslouchej dobře, co ti řeknu. Musíš to předat dál, svému nadřízenému.

Jak už jsem ti říkala dřív, chce nebeský Otec, pokud lidé nebudou litovat hříchů a nepolepší se, strašlivě potrestat celé lidstvo; tento trest bude hroznější než potopa, trest, jaký ještě nikdo nezažil. Oheň bude padat z nebe a zničí větší část lidstva, nebudou ušetřeni ani kněží, ani laici. Ti, kdo přežijí, budou trpět tak, že budou závidět mrtvým.

Jediné zbraně, které vám ještě zbývají, jsou růženec a znamení, která vám Syn zanechal. Modlete se denně růženec za papeže, biskupy a kněze. Ďábelské síly budou působit dokonce i v církvi: kardinálové povstanou proti kardinálům, biskupové proti biskupům. Církev bude plná lidí ochotných ke kompromisům. Kněží, kteří mě ctí, budou svými kolegy znevažováni a posmíváni; budou pustošeny oltáře a chrámy. Mnozí kněží a řeholníci, svedeni ďáblem, opustí Pánovu službu. Ďábel se zaměří zvláště na duše zasvěcené Bohu. Ztráta tolika duší mě rmoutí. Pohár už přetéká. Hřeší-li se stále víc, nebude už pak žádné milosrdenství. Mluv odvážně se svým představeným. Každý z vás je vybízen k modlitbě a kajícím skutkům!"

Hlas zmlkl. Sestra Sasagawa se odvážila pozvednout oči k soše: zářila, ale vypadala smutně.

Toho dne, 13. října, kdy Panna Maria dala své poslední poselství, začala sestra Sasagawa zase normálně slyšet, po půldruhém roce hluchoty.

* * *

V dubnu 1984 Mons. Jan Shojiro Ito, biskup v Niigatě v Japonsku, po obšírném a hlubokém vyšetřování, které trvalo několik let, prohlásil, že události v Akitě mají nadpřirozený původ, a dovolil celé diecézi uctívat svatou Pannu Marii v Akitě. Biskup také napsal: „Pokud se týká obsahu přijatých poselství, neodporuje v ničem katolickému učení ani dobrým mravům. Uvažujeme-li o situaci dnešního světa, zdá se, že varování tomu v mnohém odpovídá."

V červnu 1988 kardinál Joseph Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, vyjádřil svůj definitivní soud, že události v Akitě si zasluhují naši víru.

Dřevěná soška Panny Marie v Akitě byla zhotovena podle obrazu Paní všech národů, jak se zjevila v Amsterodamu ve zjeveních, která mají přímou souvislost s Akitou. Dne 24. června 1988 se biskup Ito odebral jako poutník do kaple Paní všech národů v Amsterodamu a sloužil zde mši svatou v přítomnosti vizionářky a sester.

Podle Světla 9/2015

Srdečně zveme všechny krajany
Čechy, Slováky a Moravany na

Pěvecký koncert

Maroša Bangu

zvaného

„Slovenský Bocceli“

25. dubna 2015 v 8.00 večer

V kostele České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Maroš Banga je vynikající umělec, slepý zpěvák s nádherným hlasem. Na svých koncertech svou silnou a zároveň citlivou osobností vytváří nezapomenutelnou atmosféru. Přijďte se zaposlouchat do světové a domácí klasiky i populárních písní Karla Duchoně, Karla Gotta, Radka Žaluda a dalších v podání Slovenského Bocceliho – Maroša Bangu.

Vstupné $ 15,- Děti do 15 let zdarma

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít
a žádný, kdo žije a věří ve mne,
neumře navěky.
(Jan 11, 25)

Vroucí vzpomínka

Právě v těchto dnech uplynulo
30 let od úmrtí vzácného českého člověka,
zakladatele Bohemian Crystal restaurace

Tomáše Míči

Prosíme všechny, kteří ho znali, aby věnovali tichou vzpomínku jeho památce.

Děkujeme.

Věra Míčová - Křížová, manželka
Roman Míča, syn
Tomáš Míča, vnuk
a celá pozůstalá rodina v Praze

Srdečné blahopřání

Mons. Josefu Šachovi,

který 22. dubna oslaví své 96. narozeniny.

Rodák z Moravy, baťovec,
bohoslovec z Nepomucena v Římě,
jako kněz dlouholetý oragnizátor
České misie v Kanadě,
nyní tráví podzim života u sestřiček
v Domově sv. Alžběty v Hamiltonu

Milý Otče Josefe, svěřujeme Vás
do ochrany sv. Josefa, strážce Svaté rodiny
a do dalších let života Vám přejeme
a v modlitbách vyprošujeme
hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a dostatek sil

všichni známí krajané z Kanady
a Spojených států

Otci Dušanu Hladíkovi

k svátku a narozeninám

Za všechna ta kázání,
jež chmury života zahání.

Za Vaše slova rozhřešení,
jež srdce zatvrdlé změní.

Za ovoce oběti Kalvarské,
jež nám denně podáváte
při oběti mše svaté.

Nechť Láska Boží
Vás zcela zavane,
za to se modlíme,
náš milovaný Otče Dušane.

Vaši vděční farníci

z České misie sv. Cyrila a Metoděje
v Chicagu

Srdečně Vás zveme do Brna od 7. května do 26. června 2015 na
Výstavu k 70. výročí ukončení 2. světové války

Život ve stínu šibenice
Life in the Shadow of the Gallows

7. května 2015

16 hodin
Uctění památky obětí druhého a třetího odboje
Chrám sv. Michala, Dominikánské nám., Brno

17 hodin
Slavnostní otevření expozice
Křížová chodba Nové radnice, Dominikánské nám. 1, Brno

Pod záštitou

prezidenta České republiky pana Miloše Zemana
prezidenta Slovenské republiky pana Andreje Kisky
Jeho Eminence Dominika kardinála Duky OP, arcibiskupa pražského a primase českého
bratislavského arcibiskupa metropolity Mons. Stanislava Zvolenského
ministra kultury pana Daniela Hermana
předsedy Asociace krajů ČR a hejtmana Jihomoravského kraje pana Michala Haška
primátora statutárního města Brna pana Petra Vokřála
synodního seniora Českobratrské církve evangelické pana Joela Rumla
patriarchy Církve československé husitské pana Tomáše Butty
Jeho Eminence Miloslava kardinála Vlka, emeritního arcibiskupa pražského
Svazu měst a obcí České republiky

Pořádají

Muzeum českého a slovenského exilu 20. stol., K2001, o.p.s., KVH Petačtyřicítka Brno

Spolupořádají a přispívají

Statutární město Brno, Jihomoravský kraj, JazzFest Brno, Muzeum Policie ČR, ÚDV Policie ČR, Ústav Paměti národa Slovensko, USTR Praha, Archiv kanceláře prezidenta republiky, Archiv ABS, Arcibiskupství pražské, Římskokatolická farnost sv. Michala Brno, Křesťanská akademie, Národní muzeum, Muzeum Bati Zlín, a další jednotlivci a archivy

Za podpory

Jihomoravského kraje, Statutárního města Brna, Student Agency, města Újezdu u Brna, městské části Brno-Tuřany, městské části Brno-Řečkovice a Mokrá Hora a obce Malá Skála

Vzpomínka na mé přátele a spolužáky

P. Josefa Čupra a Mons. Bedřicha Provazníka

Velmi zajímavý rozhovor v 10. čísle loňského ročníku Hlasů národa s Otcem Josefem Koláčkem mě velmi zaujal z několika důvodů. V každém případě vyvolal ve mně velmi milé vzpomínky, které také vlastně souvisí s Otcem Koláčkem.

Ta nejstarší vzpomínka je z roku 1946. Je to vzpomínka na exercicie na Velehradě ve Stojanově, kterých jsem se také zúčastnil a mám na ně velmi intenzivní a nezapomenutelné vzpomínky. V té době byl v mém rodišti – ve Slavičíně nejmladším fatrářem na Moravě, Otec P. František Maňák, rodák z Moravského Slovácka. Byl to skvělý kněz, vzdělavatel Velehradské orelské župy Arcibiskupa Stojana. Tehdy se sloužila Mše svatá v jazyce latinském a pan farář nás soukromě učil latině, pro případ, že někdo z nás, ministrantů zvolí kněžské povolání. Bohužel v té době blížící se komunistické totality byl přeložen do Čech a protože hrozilo nebezpečí zatčení pro jeho činnost, emigroval nejprve do Německa a následně do Austrálie, kde působil v západní části Austrálie mezi našimi krajany velmi úspěšně a dlouho.

&

Další mé vzpomínky pak patří mým nejmilejším přátelům ze studií v Brně na fakultě architektury P. Josefu Čuprovi a Mons. Bedřichu Provazníkovi.

P. Josef Čupr – Jozífek, byl v Římě spolupracovníkem Otce Josefa Koláčka, právě ve Vatikánském rozhlase. Po návratu do České republiky po roce 1990 na to často vzpomínal.

P. Josef Čupr ještě před komunistickým pučem studoval v Brně Arcibiskupské gymnázium, ale komunisté po roce 1948 gymnázium zrušili a studenti museli zvolit pro další studium civilní vysokou školu a tak jsme se s Jozífkem sešli v jednom ročníku a také ve stejném „kruhu" a prožili jsme celá studia společně na VUT – FAPS v Brně.

Po ukončení studia byl Jozífek zaměstnán v Brně ve stavební firmě, ale za krátkou dobu emigroval do Itálie, vstoupil do Jezuitské koleje v Římě, aby se konečně mohl věnovat své životní lásce, totiž kněžskému povolání. Byl vysvěcen na kněze a dostal se do Vatikánského rozhlasu, kde se setkal s Otcem Koláčkem a také jinak působil v Jezuitském řádu v Římě. Po sametové revoluci se vrátil do vlasti a postupně působil také jako Provinciál Jezuitů východní části Republiky.

Protože náš ročník byl velmi soudržný, často jsme se scházeli na srazech a Jozífek nikdy nechyběl. V současné době žije v kněžském domově v Kolíně v Čechách. Schůzky s ním jsou vždy povzbuzující a obohacující.

Osud druhého mého milého spolužáka, Mons.Bedřicha Provazníka, byl trochu odlišný a také trochu jinak se dostal ke kněžskému povolání, jeho životnímu cíli. Studoval také Arcibiskupské gymnázium v Brně a po zrušení gymnázia komunisty se rozhodl pro studium stavařiny na FAPS VUT v Brně. Po promocích byl zaměstnán u Průmyslových staveb v Brně, ale nevzdal se svého životního cíle a stal se členem tajné církve na Moravě, tajně studoval kněžství a byl tajně vysvěcen na kněze. Protože byl velmi hudebně vzdělán, působil v Brně jako dirigent chrámového sboru v kostele na Křenové, na Petrově, ale hlavně u sv. Tomáše, a u sv. Jakuba, kde hrál také o nedělích na varhany. Často jsme se setkávali a navštěvovali se a také jsme často s jinými kolegy připravovali naše ročníková setkání. Tato doba našeho života byla pro nás nezapomenutelná. Po sametové revoluci, po roce 1989 mohl se pak Béďa veřejně přihlásit ke kněžství, působit jako kněz. Po několika létech byl ustanoven farářem v Ostravačicích u Brna a okolních obcích a byl jmenován Monsignorem. Jeho spolubratři jej nazývali nejpokornějším z pokorných kněží, celá farnost a také my jsme ho obdivovali. A takovým je náš Béďa – Mons. Bedřich Provazník i v našich vzpomínkách a myslích. Béďa byl povolán na věčnost 4. února 2007. K jeho poctě byla vydána kniha POKORNĚ A S LÁSKOU.

Arch.Miloš Bařinka
Luhačovice, Česká republika

Láska, nejsilnější zbraň

Emil Kapaun, vojenský kaplan (1943)

Je to možná jeden z příštích českých světců. Na jeho přímluvu se stala celá řada mimořádných uzdravení. Již v roce 1993 byl tento muž s českým jménem a českými rodinnými kořeny prohlášen katolickou církví za služebníka Božího, což je první krok k případnému svatořečení. V roce 2013 mu prezident Barack Obama udělil nejvyšší americké vojenské vyznamenání: Medaili cti. Jeho jméno nese několik budov a institucí v Jižní Koreji, Japonsku, Spojených státech a Německu. Bohužel ale žádná v Čechách – ve vlasti jeho předků. Telegram oznamující rodičům, že jejich syn, vojenský kaplan kapitán Emil Kapaun (čti Kapón), je pohřešován, jim byl doručen do města Pilsen (Plzeň) v americkém Kansasu 23. listopadu 1950. Později se dozvěděli, že se syn mohl zachránit – kdyby chtěl… On ale raději zachránil mnoho jiných.

Korea, 1. listopadu 1950

Psal se rok 1950, byl první listopad, Slavnost všech svatých. Americký vojenský kaplan v Unsanu v Severní Koreji otec Emil Kapaun odsloužil čtyři mše svaté pro vojáky 3. praporu 8. jízdního pluku a šel toho dne do svého stanu spát dříve než jindy.

Když se celý 3. prapor uložil ke spánku v kukuřičném poli, objevovaly se všude náznaky toho, že se schyluje k hroznému neštěstí. Velitelé v Soulu si už asi mysleli, že válka je vyhraná. Generálové tvrdili, že Číňané se bojů nezúčastní. Mýlili se.

Během hlídky v kopcích zaslechl poručík Bob Wood rozhovor nepřátelských důstojníků ve vysílačce. Jihokorejec mu na otázku, o čem to nepřátelé mluvili, dal odpověď: „O Číňanech."

Četař Herb Miller, drsný muž menší postavy, který bojoval i ve druhé světové válce, držel hlídku na severu a vrátil se s rolníkem, který přišel výzvědné službě 3. praporu oznámit, že se v okolních horách skrývají desetitisíce Číňanů. Špionážní důstojníci to považovali za nesmysl. Znechucený četař Miller se díval za odcházejícím rolníkem a pak si do kapes nabral granáty.

Divný zpěv ptáka

Po půlnoci zaslechl četař Miller zpod kopce zahvízdání, které znělo jako ptačí zpěv. Miller strčil do vojáka ležícího vedle něj. „To nezpívá pták," řekl mu. „Už je to tady." Vstali a vydali se zpět ke svému praporu. Ve tmě uviděli stovky plížících se postav. Pak zazněla trubka, další zatroubení a k tomu strašidelný zvuk pastýřských trub, na něž troubili čínští vojáci rolnického původu. Začaly pálit samopaly a minomety.

Dvacet tisíc Číňanů, o nichž generálové tvrdili, že v Severní Koreji nejsou, se mezi kopci chystalo bleskově zaútočit na tři tisícovky mužů 8. pluku.

Vojáci střídali světlice do noční oblohy a tajil se jim dech: viděli tisíce čínských vojáků, kteří postupovali k nim.

„Zůstaňte a modlete se! Já se vrátím…"

Vojenský kaplan Emil Kapaun a jeho pomocník vojín Schuler byli v tu chvíli už dávno ze stanu venku; dostali totiž zprávu, že první a druhý prapor se již sbalily a dávají se na ústup. „Zmizte odsud!" ozývalo se ze tmy.

Kapaun a Schuler naložili několik raněných a převezli je na jih. Když se pak vraceli pro další, narazili na cestě na čínský zátaras.

„Zůstaňte u džípu a modlete se," řekl Kapaun Schulerovi. „Já se vrátím." Běžel najít další raněné, ale napadli ho Číňané. Zoufalý Schuler volal stále dokola Kapaunovo jméno. Kapauna už pak nikdy nespatřil.

„Ne, mé místo je u raněných"

Vojáci viděli Kapauna běhat od zákopu k zákopu, vytahovat z nich raněné, modlit se za umírající, naslouchat vyznání hříchů uprostřed palby, trhat košile a prohlížet utržené rány. Muži na něj volali, ať uteče, ale on jim nevěnoval pozornost. Měl několikrát příležitost vyváznout, stejně jako doktor Clarence Anderson. Kněz s lékařem ale opakovaně vbíhali do ostřelovaného území, aby přenesli další raněné do relativního bezpečí na území Američanů.

Někteří z vojáků, kterým se podařilo uniknout, uváděli, že když naposledy viděli kaplana Kapauna, zmenšila se velikost amerického tábora na nějakých čtyřicet metrů od jednoho konce ke druhému.

Muži uvnitř tábora byli ze všech stran obklíčeni Číňany. Kapaun byl uprostřed toho území a zatím bez zranění. Pečoval o všechny zraněné vojáky.

Nadporučík Walt Mayo spatřil běžícího Kapauna ve vzdálenosti tři sta metrů od tábora, odkud přinášel raněné. Během jedné z těchto cest byl Kapaun zajat a pod pohrůžkou střelby odveden. Vojáci však povstali a střelbou na únosce umožnili Kapaunovi utéci. Volali na něj, aby opustil bitevní pole. „Ne," řekl Kapaun, „mé místo je u raněných." Kněz se tvářil stejně klidně, jako když sloužil mši.

Čtyřicet životů

Číňané byli všude kolem, ostřelovali zmenšující se americký tábor. Četař Miller, který jako první zaslechl zvuky podobné ptačímu zpěvu, nyní ležel v příkopu nedaleko jámy, ve které vojenský kaplan Kapaun a lékař Anderson pečovali o raněné. Měl granátem rozdrcený kotník. Celé hodiny tam ležel a předstíral, že je mrtvý. Občas, když se přiblížila skupina Číňanů, vrhl po nich granát a pak zase dělal mrtvého.

Tu se už Číňané dostali do blízkosti jámy, ve které se Kapaun a Anderson starali o raněné; střídali do ní z minometů a některé z raněných usmrtili.

Vzdát se v této situaci by bylo sebevraždou. Vojáci znali příběhy o krutostech, k nimž v Koreji docházelo. Kapaun pár týdnů předtím psal svému příteli: „Rudí o zajatce nestojí…"

Kapaun se v úkrytu rozhodl pro odvážný krok: přiblížil se k zajatému raněnému čínskému důstojníkovi, řekl mu, že se vzdává, a požádal Číňany o lidské zacházení. Důstojník něco zavolal na ty venku. Číňané přestali ostřelovat kryt. Kapauna a asi dalších patnáct schopných chůze zajali. Také slíbili, že na raněné už nebudou střílet. Lékař Anderson později odhadoval, že Kapaunovo vyjednávání zachránilo skoro čtyřicet životů.

Klidně, jako když jde platit k pokladně

Kapaun pod dohledem čínských vojáků vykročil z krytu, přes mrtvoly ležící po třech na sobě. Cestou spatřil nepřátelského střelce mířícího na amerického vojáka ležícího v příkopu.

Tento střelec našel četaře Millera, skrývajícího se pod mrtvým tělem. Přiložil hlaveň pušky k Millerově hlavě; ten zíral do jejího černého ústí a připadala mu tak obrovská, že by se do ní celý vešel. Teď má umřít. Vtom zaslechl kroky. Stejně tak i voják, který se ho chystal zastřelit. Vyrušený střelec se podíval směrem ke krytu a jeho puška stále mířila na Millerovo čelo.

I Miller se otočil, aby se podíval. Uviděl, že se k nim blíží americký důstojník. Vysoký, hubený, beze zbraně. Kráčel klidně, jako kdyby šel v obchodě zaplatit k pokladně. Kapaun se prostě uprostřed boje zvedl a šel, čímž riskoval kulku do zad. Ale Číňané nevystřelili. Kapaun došel až k vojákovi s puškou a odrazil paží hlaveň pušky od Millera.

„Pomůžu vám postavit se," řekl mu klidným hlasem. Postavil ho na jednu nohu a pak si ho nahodil na záda. Kapaun se s Millerem na zádech vrátil k Číňanům, kteří ho zajali u krytu.

Miller si byl jistý svou smrtí. Ale ten, který ho měl zabít, ho nezabil. „Vůbec nevěděl, co má dělat," vyprávěl později četař Miller. „Takový měl otec Kapaun na tyhle lidi vliv."

Miller objímal Kapaunova vychrtlá ramena. Byl zvědav, jak daleko ho kněz bude moci nést.

Vojenský kaplan kpt. Emil Kapaun (vpravo) odvádí s dalším vojákem vyčerpaného spolubojovníka z bojiště, foto z počátku korejské války

Pochod smrti

Číňané je hnali kupředu, většinou bez jídla a v noci, svízelnou cestou, kterou později ti, kdo přežili, nazvali Pochod smrti. „Když budeme pořád šlapat, nebude nám aspoň taková zima," řekl Kapaun Millerovi.

Korejské zimy mohou být ukrutně chladné, zvláště v horách; mnohým přinesly smrt. Připojovaly se k nim další proudy zajatců. Občas někteří z nich, včetně Kapauna, popojeli v nákladácích. Část cesty strávil Miller na Kapaunových zádech, užaslý nad tím, že jsou oba ještě naživu.

„Měl byste mě tu už položit," řekl Miller. „To nemůžete vydržet."

„Půjdeme dál," zněla Kapaunova odpověď. Miller občas zaslechl v zadní části kolony výstřely. Došlo mu, že ty, kteří nestačili, Číňané střílejí.

Kapaun běhal sem a tam a prosil muže, aby raněné nesli dál. Když uviděl muže odmítající zvednout raněné, sám se ujímal nosítek. Ti, kteří neposlechli své důstojníky, poslechli kaplana, když je o to požádal.

Zajatecký tábor

Během několika náročných dní od svého zajetí urazili hladovějící vojáci přes šedesát mil. Koncem listopadu 1950 bylo několik zajatců z tábora v Unsanu propuštěno. Četař Samuel Cleckner se dostal na americkou linii. Tam podal zprávu o tom, že v nepřátelských táborech viděl kněze, který denně navštívil až dvě stě vojáků, ošetřoval jejich rány a modlil se růženec.

Cleckner byl prvním očitým svědkem, který vyprávěl o Kapaunově hrdinství v táborech. Noviny to, co řekl, předávaly dál, včetně vyprávění Clecknera a dalších o tom, jak Emil Kapaun setrval dobrovolně v Unsanu, ač se mohl zachránit…

Korejská válka

25. 6. 1950 – Válka vypukla invazí Severní Koreje do Jižní Koreje.

30. 6. 1950 – Americká armáda vstupuje do války.

8. 7. 1950 – Generál Douglas MacArthur jmenován v Koreji velitelem jednotek Spojených národů.

1. 10. 1950 – MacArthur vytlačuje Severokorejce z Jižní Koreje.

24. 10. 1950 – Američtí vojáci dosáhli řeky Jalu na čínské hranici.

1. 11. 1950 – Čínská lidová republika vstupuje do války na straně Severokorejců.

23. 5. 1951 – Otec Kapaun umírá v zajateckém táboře v Severní Koreji.

21. 6. 1951 – Jednotky Spojených národů vytlačují komunistické oddíly z Jižní Koreje.

10. 7. 1951 – Začátek rozhovorů o příměří.

27. 7. 1953 – Konec korejské války podepsáním příměří v Panmundžomu.

Modlitba k svatému Dismasovi – patronu zlodějů

Kapaun mezitím v zajateckém táboře dál ukazoval odvahu, o které Cleckner svědčil. Když váleční zajatci začali svým nepřátelům krást jídlo, nájezdům často velel tento kaplan z města Pilsen v Kansasu. Před těmito výpravami stavěl Kapaun muže do řady a prosil je, aby se v modlitbě obrátili k svatému Dismasovi, patronu zlodějů, který byl ukřižován po Kristově pravici. Kapaun tvrdil, že se svatý Dismas přimluví u Boha za jejich úspěch. Ostatní o tom sice pochybovali, ale bavilo je to.

Kapaunovi pak přezdívali Dismas. Měsíce je překvapoval svou odvahou a nyní ještě i důmyslností krádeží. Nadporučík Mayo se dal do hádky se strážemi u ohrady, kde se skladovaly potraviny, zatímco se Kapaun s ostatními vplížili tiše dovnitř, nacpali si kapsy sójovými boby nebo solí, přes rameno hodili pytel obilí a vytratili se.

Kapaunovo údolí – Šťastné údolí

Kapaun odvedl i v dalším zajateckém táboře v Sombakolu velký kus práce, poskytoval pomoc a útěchu každému, s kým se setkal. Jedním z válečných zajatců, který to vše viděl a později dosvědčil, byl Lawrence Donovan, zajatý medik z oddílu C u 65. regimentu bojových stratégů ve 25. pěší divizi. Byl to zbožný katolík a oznámil to strážím. Jeden ho za to zbil a zeptal se: „Kde je tvůj Bůh teď?" „Je právě zde, v mé mysli a v mém srdci," odpověděl Donovan. Dostal za to další rány.

Jednoho dne byli Donovan a Kapaun společně v jedné z chatrčí. Korejci konečně donesli hladovějícím mužům necky plné jídla. Kolem se shromáždili důstojníci i obyčejní vojáci bez hodnosti, všichni nedočkaví, až si dřevěnými lžičkami naberou své porce. „Hej," řekl Kapaun ostatním důstojníkům, „obyčejní vojáci ať jedí první. Nemyslíte, že bychom měli nechat napřed najíst vojáky?" Důstojníci na něho užasle zírali, a pak uvolnili místo obyčejným vojákům.

Ta vesnice, kde byl zajatecký tábor, se jmenovala Sombakol, ale krátce poté, co tam doputovali zajatci, jí dali název Kapaunovo údolí, anebo ještě sarkastičtěji: Šťastné údolí. Bez ohledu na pojmenování toho místa odborníci z Pentagonu po desetiletích prohlásili, že během války bylo v táboře v Sombakolu mnohem méně úmrtí než v ostatních. Podle židovského lékaře Esenstena, který byl také v táboře mezi zajatci, má na tom největší zásluhu Kapaun.

Ateisté, židé, všichni...

Jakkoliv byl slabý, strážci se otce Kapauna začínali bát. Zdálo se, že jeho odolnost nemá mezí. Jeho spoluvězni se na něho obraceli s prosbou o radu a vedení.

Stráže začaly Kapauna provokovat. Nejvíce zuřily kvůli tomu, že vzdoroval jejich zákazu náboženství. Každý večer se kněz proplížil do různých chatrčí, kam přinášel nějaké to jídlo, zapálenou dýmku a trochu naděje: „Nechtěl by se někdo krátce pomodlit?" Tehdy se s ním modlili i někteří ateisté.

Židovský lékař Sidney Esensten často s kaplanem Emilem Kapaunem diskutoval o náboženských otázkách a hluboce ho obdivoval. Když Kapaun dostal úplavici, vytvořil doktor Esensten lsti zdání falešné epidemie úplavice. Tak přiměl dozorce, aby vydali léky...

Lékař celé týdny sledoval, jak se Kapaun stává nejoblíbenější postavou v táborech, jediným mužem, jehož příkazy ostatní zajatci přijímají s radostí.

Řekl umírajícímu: „Přestaň umírat!"

Jak po čase zajatci dosvědčili, došlo tu minimálně k jednomu mimořádnému uzdravení.

Kapaun vešel jednoho dne do chýše a vzal do náruče zjevně umírajícího vojáka. Kapaun držel Chestera Osborna v náručí a jeho hlavu si položil na rameno. Pak Osbornovi jasně řekl, aby přestal umírat. Jako „preventivní opatření", řekl, mu udělí „pro každý případ" poslední pomazání. Přitom však od Osborna požadoval, aby ještě více bojoval o svůj život. Pak se asi pět minut modlil. Osborne se zotavil. Jeho uzdravení překvapilo každého v chatrči.

Zánět

Někteří ze zajatců si povšimli během velikonoční bohoslužby, že i otec Kapaun vypadá nemocně.

Krátce po Velikonocích 1951 se Kapaun vydal za doktorem Esenstenem. Byl velmi slabý, opíral se o hůl a očividně měl bolesti. Esensten se dotkl knězovy nohy. Pak mu vyhrnul jednu nohavici a spatřil červenomodrý otok. Jednalo se o flebitidu, zánět žil způsobený krevní sraženinou. Flebitida může být smrtelná u lidí zdravých, natož pak u podvyživených jedinců. „Tento stav vyžaduje okamžitou léčbu," řekl Esensten. Přikázal Kapaunovi, aby ulehl a nevstával. „To nejde," řekl mu kněz.

Krátce po Kapaunově návštěvě u Esenstena probudily v noci nadporučíka Williama Funchesse zvuky, jak do jeho

chatrče strážní přesouvali Kapauna, asi proto, aby ho oddělili od nadporučíka McClaina, dalšího potížisty, kterého neměli rádi. Kapaun trpěl bolestmi. Když Funchess viděl jeho nohu, věděl, že spánek v chatrči bude pro kněze velkým utrpením; čtrnáct mužů namačkaných vedle sebe, a když v noci chodili na latrínu, vzájemně po sobě šlapali. „Chtěl byste moje místo u zdi?" zeptal se Funchess. Tentokrát se Kapaun nepřel. Souhlasil. Funchess si ve tmě lehl vedle něj a svým tělem zahříval křehké tělo kněze.

Hrozba Domu smrti

Během následujících šesti týdnů vyvíjeli zajatci v pjoktongském táboře tajné a odvážné snahy o záchranu života otce Kapauna. Na návrší nad táborem stály pozůstatky buddhistického kláštera; dozorci tomu říkali nemocnice, ale zajatci používali termín Dům smrti. Číňané tam nechávali zajatce umřít tak, že jim odepřeli jídlo a pomoc. Zajatci věděli, že by tam mohl skončit i otec Kapaun.

Knězi bylo právě třicet pět let. Čtyřiadvacetiletý nadporučík Funchess se Kapauna ptal na odpuštění. „Samozřejmě, že jim musíme odpustit," říkával Kapaun o věznitelích. „A neměli bychom jim pouze odpouštět. Máme je také milovat." „Ale oni střílejí zraněné vojáky, týrají vězně," namítal Funchess. „Na tom nezáleží," mínil Kapaun. „Pokud jim nedokážeme odpustit, zříkáme se vlastní víry."

Na konci května 1951, kdy závan jara osvěžil tváře mužů i v tak neutěšeném místě, se doktor Anderson domníval, že Kapaun bude v pořádku. Jenže pak přišli Číňané. Neurvale a bezohledně vtrhli do dveří chatrče. S oddílem ozbrojených čínských vojáků v zádech mával soudruh Sun ve vzduchu pistolí a střílel. Jistě se doslechl o zlepšování Kapaunova zdravotního stavu.

Vyzáblí zajatci – protestanti, židé, agnostici, ateisté – se bělhali ze svých chatrčí. Muži se nejprve dohadovali a pak výhružně křičeli na stráže: „Nechte ho!" Číňané s puškami v ruce nehodlali ustoupit. Nadporučík Funchess viděl jednoho vyhublého Američana, jak vrazil do čínského střelce; ten zas strčil do něj.

„Já půjdu," řekl otec Kapaun. „Nedělejte si kvůli mě problémy." Muži vzlykali jako děti.

„Budu prosit za každýho z vás!"

„Vy znáte ty modlitby, Ralphe," řekl otec Kapaun jednomu z důstojníků. Dal mu misál a dodal: „Konejte i nadále bohoslužby. Nenechte se jimi zastavit." Pak mu řekl, aby pečoval o muže a držel se zásad své víry – „všech zásad".

Phil Peterson, který pomáhal Kapaunovi vést modlitbu růžence, položil svou ruku na Kapaunovo rameno. „Je mi vás strašně líto," řekl.

„Vám je líto mě?" odvětil Kapaun. „Já budu s Ježíšem Kristem. Kvůli tomu jsem celý svůj život pracoval. A vy říkáte, že mě litujete? Měl byste se kvůli mně radovat."

Kapaun dal znamení dalšímu zajatci. „Až se vrátíte do Jersey," řekl mu, „dejte do pořádku své manželství. Nebo sestoupím z nebe a nakopu vám zadek."

V tu chvíli už nadporučík Mike Dowe vzlykal. „Si to tak neber Miku," řekl mu Kapaun. „Jdu tam, kam jsem vždycky chtěl jít. A až dojdu tam nahoru, budu prosit za každýho z vás."

Konec?

Muži směle oznámili dozorcům, že otce Kapauna ponesou do Domu smrti sami. Chlapi se o takovou čestnou roli málem poprali.

Nosiči lůžka došli ke vchodu Domu smrti. Kapaun pozvedl ruku a požehnal dozorcům. Potom pohleděl na nadporučíka Ralpha Nardelu: „V nebi," řekl mu, „se budu modlit za váš návrat domů."

Pak letmo přejel zrakem po vyčkávajících Číňanech. „Odpusť jim, neboť nevědí, co činí," řekl.

Podíval se na čínského důstojníka a řekl mu: „Odpusťte mi."

Jeho přátelé ho položili na místo, kde leželo několik dalších mrtvých či umírajících zajatců. Otec Kapaun přežil v Domě smrti dva dny bez jídla a pití. Poté zemřel.

A to byl jeho konec. Alespoň dozorci v to doufali.

Emilovi Kapaunovi byla v roce 2013 posmrtně udělena Medaile cti, kterou převzal jeho synovec Ray Kapaun, na snímku s prezidentem Barackem Obamou.

A potom se začaly dít nezvyklé věci

Krátce po Kapaunově smrti se na sousedním oddělení podařilo smrtelně nemocnému McGreevymu odlézt ze svého místa na podlaze, kde ho Číňané chtěli nechat zemřít. Tento bývalý fotbalový hráč z Cumberlandu věděl, že musí svaly na nohou používat, jinak dojde k jejich atrofii, a pak bude mít ještě menší šanci na uzdravení. Doplazil se do rohu, kde se mohl svýma mohutnýma rukama vzepřít o zdi. Hluboce se nadechl, přitáhl nohy k sobě a pronesl modlitbu, jakou nikdy předtím neříkal. Katolík McGreevy věděl, že když už zdánlivě není žádná šance, je možné se modlit ke svatému, k osobě v nebi, kterou Bůh vyslyší. McGreevy se nyní modlil k muži, který tomuto popisu odpovídal. Pokud je známo, McGreevy byl prvním člověkem, který se modlil slovy: „Otče Kapaune, pomoz mi."

A poté se, poprvé po mnoha týdnech, McGreevy postavil na nohy.

• • •

Zanedlouho po smrti kněze započaly mírové rozhovory a Číňané konečně začali dávat zajatcům trochu lepší stravu. Ti, kteří přežili, se začali vzpamatovávat a dávali se dohromady. Jeden druhému říkali, že ten muž, který za ně zemřel, si zasloužil na oplátku dar: jejich přežití.

Uzdravení dvanáctileté Avery

Zázračně uzdravená Avery Gerlemanová v dresu fotbalového týmu Hutchinson Community College ve svých 19 letech

Svatí nám mohou pomáhat svou přímluvou u Boha. To je nejen pravda víry, ale také zkušenost všech lidí, kteří o přímluvu svatých prosili a prosí.

Z hřiště do nemocnice

Byl říjen 2006, hrál se zápas ve fotbale. Dvanáctiletá Avery Gerlemanová vstřelila gól, ale nezačala jásat. Přišla k postranní čáře a vyplivla na trávník chuchvalec jasně rudé krve.

Poté trenérovi řekla: „Chtěla bych se vrátit do hry." Kouč ji však posadil. Její stav se najednou prudce zhoršil…

Lékaři ve Wichitě (stát Kansas, USA) uvedli Avery do umělého spánku a do krku jí zavedli dýchací trubici. Plíce se jí naplnily krví a ledviny vypověděly službu. Přístroje připojené k Averyině tělu opakovaně hlásily poplach. I kdyby čištění plazmy zabránilo chorobě dále poškozovat dívčiny ledviny a plicní membrány, měla doktorka Hilgenfeldová za to, že dosavadní poškození orgánů bylo fatální. Hilgenfeldová i její kolega Smith si mysleli, že smrt je jen otázkou času.

Pláč a modlitba

Lékaři oznámili rodičům Melisse a Shawnovi Gerlemanovým, jaký je zdravotní stav jejich dcery.

I když to lékaři výslovně neřekli, rodiče pochopili, že dcera může zemřít. Melissa plakala. Se Shawnem se začali modlit – k Ježíšovi a k tomu knězi z Kansasu, který zemřel před padesáti pěti lety.

Zázrak

O tom, co se stalo poté, lékaři tvrdí, že je to nejzáhadnější uzdravení, s jakým se kdy setkali.

Oba hlavní lékaři, kteří o Avery pečovali, jsou vědci uznávající pouze fakta a jsou nakloněni skeptickému uvažování. Vyznáním jsou protestanti, kteří na rozdíl od rodiny Gerlemanových nejsou zakořeněni v katolické tradici úcty ke svatým a víře v zázraky na jejich přímluvu. Lékaři nicméně Vatikánu (pro účely probíhajícího procesu blahořečení – pozn. redakce) sdělili, že uzdravení Avery je tak neobvyklé, že pro to, k čemu došlo, není žádné jiné vysvětlení: podle nich to byl zázrak.

Otče Kapaune, pomoz mi!

„Než jsem se v roce 2005 stal biskupem wichitské diecéze, o otci Kapaunovi jsem nevěděl vůbec nic. Záhy jsem ale zjistil, že svou neznalostí patřím k menšině, a to nejen ve Wichitě, kde byl otec Kapaun vysvěcen a sloužil jako kněz, ale i v rámci celé naší země, a dokonce i celosvětově," říká Mons. Michael O. Jackels, biskup z amerického města Wichita.

Nechtěl ho na pokoji, vzal si ho na svatbu…

Zájem o osobu otce Kapauna začal ihned po skončení korejské války (1953). Když se totiž vojáci doslechli o smrti vojenského kaplana Emila Kapauna v zajateckém táboře, začali vyprávět své příhody o zkušenostech s ním. Tento patří k mým nejoblíbenějším:

Před vysláním do Koreje, když byl ještě otec Kapaun na základně ve Fort Bliss v Texasu, měl bydlet s jedním vojákem nekatolíkem. Ten nechtěl mít za spolubydlícího katolického kaplana, a tak žádal, aby mu přidělili někoho jiného. Jeho žádost však byla zamítnuta. Během krátké doby si ho otec Kapaun získal, přijal ho do katolické církve, a byl dokonce svědkem na jeho svatbě!

Příběh má ale ještě pokračování

To je ale jen půlka příběhu. Dotyčný voják a jeho žena nemohli mít děti. Podle lékařů měla žena neléčitelné zdravotní potíže, které znemožňují početí. Její muž se po skončení korejského konfliktu dozvěděl, že otec Kapaun zemřel v zajateckém táboře. Spolu se svou ženou se rozhodli prosit otce Kapauna, aby se za ně přimlouval u Božího trůnu na úmysl, aby mohli mít děti. I poté, co se jim narodily tři děti (!), lékaři stále trvali na tom, že žena má neléčitelné potíže, které znemožňují početí…

Krucifix vytvořený v zajateckém táboře bojovým pilotem židovského původu. Gerald Fink ho vyřezal z třešňového dřeva na počest Emila Kapauna, kterého osobně neznal. Ale Kristus prý má Kapaunovu podobu

Vlastnosti, které přitahují

Čím otec Kapaun přitahuje tolik lidí a jak to, že je tak známý? Nejpravděpodobnější příčinou jsou, myslím, jeho vlastnosti.

Otec Kapaun byl **statečný**. V zajateckém táboře se vysmíval komunistické indoktrinaci a pokojně odrážel protináboženské útoky.

Otec Kapaun byl **šlechetný**. Raněného vojáka nesl během dlouhého bolestivého pochodu do zajateckého tábora.

Otec Kapaun byl **dobrosrdečný**. Pozvedal náladu mezi zajatci a dodával jim naději. „Mějte víru a důvěřujte," říkával jim.

Otec Kapaun byl **laskavý**. Pečoval o druhé, pral prádlo a umýval těla nemocných zajatých vojáků. Opatřoval pro ně více jídla, občas se s nimi dělil i o svůj skrovný příděl.

Otec Kapaun byl **obětavý**. Zajali ho, protože neopustil jiné zraněné vojáky, byť k tomu dostal příležitost. Zemřel 23. května 1951. Jeho smrt uspíšilo kruté zacházení od jeho věznitelů, nedostatek jídla a oblečení. Sám totiž ostatním zajatcům rozdal velkou část toho, co měl.

Otec Kapaun **nebyl dokonalý**, ostatně jako žádný člověk, a to včetně těch, kteří byli Církví již svatořečeni. Přál si být propuštěn, aby pak mohl patřičně nakopat konkrétního vězeňského dozorce do zadku…

Motiv činu: Ježíš

U otce Kapauna však nacházíme ještě jednu stránku jeho života: jeho motivaci, tedy důvod, pro který jednal tak statečně, dobrosrdečně, laskavě, uvážlivě a obětavě. To lze vysvětlit jedním slovem: Ježíš.

Ježíš sám sebe daroval v lásce, jak nám ukázal svým vtělením, službou kazatele na cestách, nasycením hladových zástupů po tělesné i duchovní stránce, uzdravováním jejich ran, odpouštěním hříchů a nakonec tím, že se vzdal svého vlastního života, obětoval ho a položil za druhé.

Vším, co otec Kapaun dělal, napodoboval Ježíše.

Když uplynul nějaký čas od smrti otce Kapauna, začali někteří ze zajatců, kteří ho znali z tábora, říkat, že Kristova tvář na krucifixu, který vyřezal židovský zajatec (který sám nikdy otce Kapauna neviděl, ale denně o něm slyšel nějaké historky), se překvapivě podobala tváři hrdinského kněze. Zajatec, který kříž vyřezal, si myslel, že právě tak musel Ježíš vypadat: jako otec Kapaun.

Byl, tak jak o něm říkali jeho bývalí spoluvězni a jak je vyryto na jeho pomníku v rodném městě Pilsen v Kansasu, „cele člověkem a cele knězem."

Lidé prosí otce Kapauna o modlitbu, aby se přimlouval za jejich potřeby. Modlí se společně s Bobem McGreevym, který přežil zajatecký tábor a krátce po smrti otce Kapauna zvolal: „Otče Kapaune, pomoz mi!"

Skutečně, dříve než otce Kapauna nechali dozorci odnést stranou ostatních, aby zemřel zcela opuštěn, slíbil ostatním zajatcům: „Až dojdu tam nahoru (do nebe), pomodlím se za každýho z vás." A jednomu z nich, který měl po návratu domů dát nejprve do pořádku své manželství, otec Kapaun pohrozil, že pokud tak neudělá, sestoupí z nebe a nakope mu – asi uhodnete co.

Pokud ho katolická církev prohlásí za blahoslaveného a svatého, bude moci inspirovat ještě více lidí k následování Ježíše.

Časopis Milujte se č. 32/2015

Články jsou vybrány z knihy Roye Wenzla a Travise Heyinga „Nejsilnější zbraň. Emil Kapaun, vojenský kaplan a hrdina korejské války"

Vydalo v roce 2014 Karmelitánské nakladatelství

Pomník kaplana Emila Kapauna v Pilsen, Kansas

MLADÝM

Neopravujeme, vyhazujeme a pořizujeme nové. A to platí i o vztazích.

V posledním díle seriálu s psychiatrem a teologem, profesorem Jaroslavem Maxmiliánem Kašparů mluvila Martina Kociánová o hlubokých zákoutích lidských duší. Kam dospěla naše civilizace v oblasti duševního zdraví? 11 tisíc dětí je u nás jednou za měsíc opilých, 13leté děti závislé na drogách nejsou vzácností. Psychologové zažívají zlaté roky. Tak proč je v naší materiálně saturované době tak těžké zakusit pocit štěstí?

Kde se hledá lidské štěstí?

Moderátorka: ***Pane profesore v jednom článku jste položil mladým lidem následující dotaz: Máte domov ve sjednocené Evropě, možnost registrovaného partnerství, neomezené možnosti cestování, přes 100 televizních kanálů, neomezenou volbu zábavy, perfektní antikoncepci, skvělé deodoranty, možnost likvidovat těhotenství, garantovaná lidská práva, nezcizitelné občanské svobody. Nic z toho vaši předci neměli, tak proč mi plníte psychiatrickou ordinaci a pácháte sebevraždy? Dostal jste odpověď?***

Max Kašparů: Nikoli. Přišla smšť urážek, že zesměšňuji pacienty ve své ordinaci. Já jsem to nechápal, protože jakmile půjdu do statistiky, tak velká část pacientů s tím přichází. A my s tímto problémem pracujeme. Všechny tyto možnosti je neudělají šťastnými a oni hledají štěstí. Člověk byl stvořen k tomu, aby byl šťasten, a když šťastný není, tak ho hledá a protože oni ho nenašli ani v tom registrovaným, ani v tom cestování, ani v těch deodorantech, ani v tom podnikání a proto ho hledají tam, kde si myslí, že ho najdou. V drogách a alkoholu.

Ti lidé přicházejí a my to štěstí hledáme spolu. A tam by bylo důležité, kdyby u toho byla kamera nebo mikrofon. Já jim dávám některé možnost a oni mi všechny ty možnosti odmítají. - Chtěl bys mít děvče, se kterým bys měl hezký vztah a z toho vztahu měl radost? Nevím! Chtěl bys mít nějaké vzdělání, jsi mladý, a měl bys pak radost z toho, že uděláš zkoušky, uděláš maturitu, prostě by tě to těšilo. Nevím! A takhle mi odpovídají všichni. Pak to vzdávám. Nenašli svoji radost a u mě nenašli řešení. A já jsem smutný spolu s nimi.

Když mi 15 letý toxikoman popíše své dětství, tak se mu ani nedivím. Děti mají tak strašné zážitky. Mají doma teplo od radiátorů, ale studeno ve vztazích. Mají doma světlo do výborných lustrů, ale mají tmu ve vztazích. Materiálně jsou zabezpečení, ale ty děti jsou nešťastné. Mám o jejich budoucnost obavu.

Japonci říkají, že se člověk neučí tím, co slyší, ale tím, co vidí. Říkají lépe jednou vidět než 100 krát slyšet. Škola a výchovné pracovnice je vychovávají přes ucho, ale to dítě se nejvíc poučí z toho, co vidí. A nám bohužel chybí vzory.

Já si vzpomínám, když matka Tereza dostala Nobelovu cenu míru, tak jeden americký novinář sedl do letadla a doletěl do Kalkaty a chtěl s ní udělat rozhovor jako první. A ona mu řekla, já nemám na rozhovory čas, milý pane. Můžete se mnou ale strávit den. Vstávali ráno v pět a končili před půlnocí. Ten znavený novinář jí večer řekl: Matko Terezo, jak to můžete dělat celý život? To já bych nedělal ani za 1000 dolarů na hodinu. A on a mu odpověděla: Milej pane, já taky ne.

Moderátorka: ***To, že jste zmínil, že jsou děti nešťastné, tak jsou asi nešťastné, protože jejich rodiče jsou nešťastní. Proč v naší společnosti, která je tak dobře saturována je tak těžké najít štěstí?***

Max Kašparů: No protože jsou tady ti ďáblíci, kteří nám dělají ty trny na těch růžích. Vzpomeňme si film Stvoření člověka, když Bůh udělá růži, tak čert jde a udělá tam trn.

Moderátorka: ***Ale ti tady byli vždycky.***

Max Kašparů: Ano byli vždycky, ale ty předchozí generace byly schopny něco vydržet. Já nevyčítám současné generaci, že není schopná něco vydržet, ale vezměte si lidi, kteří prošli válkou, nacistickým koncentrákem, pak někteří šli rovnou do komunistického koncentráku. Já pár těchto lidí, kteří prošli tímto dvojitým peklem znal a oni byli plní aktivity optimismu a naděje.

Ale dneska ti mladí lidé nic nevydrží. Je to nastavením výchovy. Ti lidé vstávali do zimy, museli si rozdělat oheň, vynést popel, jít v mrazu do lesa pro dříví. My ráno vstáváme a nic nemusíme a pak přijde první problém a ten nás položí.

Dřív se opravovalo, dnes se vyhazuje a nakupuje nové

Max Kašparů: Já si vzpomínám, to jsem byl ještě mladých chlapec, kdy v naší obci byli dva muži, kteří opravovali staré hrnce. Moje babička zavolala dráteníka a on to opravil. V té době byla u brněnského hlavního nádraží opravna per a také opravna elektrických spotřebičů. Proč to říkám? Protože dřív lidé opravovali. Dnes co se pokazí, tak se to vyhodí a koupí se nové. Jenže tohle přechází i do vztahů. Když se pokazí vztah s manželkou nebo manželem, tak se rozvedu a najdu si někoho jiného.

Církev ztratila klíč k pokladnici svých léčivých prostředků

Moderátorka: ***Miroslav Bárta, který tu byl, říkal, že nám schází ztráta vertikality. Že nevnímáme nic nad sebou. Nejsme nikomu zodpovědní. Neztratila svoji šanci církev?***

Max Kašparů: Ztratila a nemůže ji najít ani církev samotná. Ta ztráta je taková, že prakticky církev současnému člověku jakoby nemá co říct. Ona je majitelkou té lékárny, kde jsou ty lahvičky plné naděje, pokory, lásky a jiných léčebných věcí. I když ten lékárník nemusí být zcela zdráv, tak ty léky jsou léčebné. Církev má ve své pokladnici tyto medikamenty. Ona ale ztratila klíč k této pokladnici. A sama se tam nemůže dostat. Je otázka, jak dlouho bude trvat, než odvrtá zámek nebo najde paklíč. V současné době se nejenom naše církev, ale je to tak i v celé Evropě, nachází v této situaci. Jiné je to v Asii, kde křesťanství roste a myslím, že tam roste zdravější.

Moderátorka: ***Jak vypadá to zdravější křesťanství?***

Max Kašparů: Je poctivé, jde na hlubinu, je inspirativní, dodává sílu, dodává naději a je motivující. U nás církev nabízí obřadničinu, slavnosti a i ty se vyprázdnily. Když se podívám v televizi na obsah těch slavností, tak si říkám, co nabízíte? Zůstávám ale premonstrátským jáhnem, protože já nezůstávám věrný církvi v jejím chybování, ale Ježíši Kristu a jeho smyslu. Kdyby tam nebyl, tak tam nejsem.

Ten, kdo se ptá, žije

Moderátorka: ***Co asi tak mají dělat ti lidé, kteří opravdu hledají. Zkoušeli zajít do kostela, zkoušeli východní náboženství, zkoušeli zajít do psychologických poraden a teď tak stojí a neví, co si se sebou počít. Co mají dělat?***

Max Kašparů: Hledat dál. Nerezignovat. Člověk nesmí ukončit proces hledání. Má se neustále ptát. A v tom je prostě život a těm já fandím, i když jsou to ateisté. Ale jsou to hledající. Mnohem nebezpečnější je to, že z médií dostáváme odpovědi na otázky, i když jsme si je nepoložili. Člověk, který je líný, tak se s tím spokojí.

Staří Římané říkali: bojím se čtenáře jedné knihy. Dneska si mladý člověk přečte brožurku, jeden článek v novinách a on toto pojme jako, vím o tom všechno, protože jsem si o tom přečetl. A dál už nehledá.

21. století je stoletím deprese

Moderátorka: ***Právě ti hledající jsou předmětem výzkumu, třeba světové zdravotnické organizace, která vyhlašuje depresi za jedno z nejničivějších onemocnění. Jsme v té depresi právě proto, že se ptáme, nebo proto, že jsme ti sumci?***

Max Kašparů: Jsou jen dva druhy deprese. Buď je příčina nedostatek serotoninu. Ten původ té poruchy je způsobem chemizace života. Ten druhý původ deprese, je původ situační. Člověk se dostane do situace, která je tíživá, neřešitelná, klade si otázky a nenachází na ně odpovědi.

Jeden německý profesor říkal, že se sice 20. století nazývá stoletím kosmickým, ale on by ho nazval stoletím deprese a dodal, že 21. století bude ještě horší. Já bych nazval 21. století, století deprese a plastů.

Moderátorka: ***Pane profesore, došli jsme k tomu, že ve starověku měli filosofové podobně skeptické názory, jako máte třeba vy dnes. Platí tedy název pořadu Kupředu do minulosti? K jakým dalším časem prověřeným hodnotám bychom se měli vracet?***

Max Kašparů: Člověk je hloupý, ale lidstvo je moudré. Jakmile se pod parní stroj převalí kámen, který ho zastaví, tak za tím kamenem značně růst nová tráva, nový strom. Začne regenerace. Ale musí se ten stroj zastavit. Začnou se psát nové dějiny.

Rodina jako základ lidství

Moderátorka: ***Věříte na rodinu? Bude mít do budoucna co říct?***

Max Kašparů: Samozřejmě, my teď s rodinou experimentujeme. Dneska se všechno zpochybňuje. Já nevím proč. Zpochybňuje se starý osvědčený model rodiny, role muže, role ženy, ta gender ideologie, která tady je způsobuje, že v některých zemích nemají otce a matku, ale rodiče č. 1 a rodiče č.2. Je to lichý experiment.

Bez rodiny to ale nejde. Rodina není záležitostí kulturní nebo sociologickou nebo psychologickou, ale ona rodina je základem lidství. To řekl jeden sociolog: Manželství je líčeno jako výtvor kultury a společnosti, nikoli - je to základ lidství a lidství je v člověku. Člověk je nositelem lidství. Rodina je teď v krizi, ale má velikou šanci, aby byla znovu objevena.

Postupně se vracíme ke starým věcem, že se dá hnojit mrvou, nikoli jen chemicky. Nebo pan profesor Švejcar zavrhoval kojení a pak se zase objevilo, jak to mateřské mléko je důležité. Takhle to bude s rodinou.

Moderátorka: ***Mnoho odborníků tu říkalo, že pokud nezměníme svůj životní styl, společnost dojde do krize, do kolapsu.***

Max Kašparů: Uskromněme se a můžeme přežít. Zatím bohužel upřednostňujeme růst materiální před růstem ducha. Víte, mně vždycky přeběhne mráz po zádech, když politici mluví o ekonomickém růstu. Nám stačí 3 druhy chleba, čtyři druhy jogurtu. Ale my musíme mít 15 druhů chleba a 40 druhů jogurtu. Ale to nejde do nekonečna. Já bych to zastavil. Žádný růst. Ten vede k odčerpávání bohatství. Proč má být stálý růst?

Rozhovor s Maxem Kašparů
podle www.rozhlas.cz - Dvojka Kupředu do minulosti

Snažím se být člověku člověkem, ne soudcem

Vězeňský kaplan Páter Miloš František Převrátil hovoří o své službě

Jak jste se dostal k povolání vězeňského kaplana? Co mu předcházelo?

Dlouhý vývoj, dělal jsem leccos. Původně jsem vystudoval přírodní vědy. V osmadvaceti (Velikonoce 1988) jsem byl pokřtěn, po letech hledání. Později jsem začal směřovat ke službě v Církvi. Pracoval jsem v různých oblastech charity. A v šestatřiceti jsem začal studovat teologii. Knězem jsem deset let. Už na Charitě a pak v bohosloveckých letech jsem udělal opakovanou zkušenost s týmovou pastorační službou ve věznicích. Po vysvěcení mi moji představení navrhli možnost sloužit jako vězeňský kaplan.

V čem spočívá Vaše práce? Jak často do věznice docházíte? Chodíte „jen" sloužit mše a zpovídat, nebo organizujete i nějaká další individuální či skupinová setkání?

Na půl úvazku jsem zaměstnancem vazební věznice. Většinu času prožívám rozhovory s obviněnými nebo odsouzenými, jednotlivě nebo ve skupinách. Hlavně o těžkostech života, hledání pravdy a smyslu, o komunikaci, i o víně. Nad Biblí, příběhy ze života... Zpovídání a mše jsou jen vzácně, tak, jak to odpovídá většinovému nastavení postojů naší populace k životu v církvi. I když v base mnozí přijdou a projeví zájem, přestože "venku neměli na Boha čas".

Jakou motivaci mívají lidé, kteří se Vás rozhodnou vyhledat? Poznáte, zdali má vězeň opravdový zájem o setkání?

Doufám, že poznám, i když asi ne vždy. Někdy někoho podcením, někdy přecením. Ale myslím si, že v té chvíli to leckdo myslí upřímně. Jen aby to vydrželo... Někdo snad hledá rozptýlení, většinou se ale dostaneme k závažným tématům. Ve vazbě, v době nejistoty a strachu, jak dopadne vyšetřování a soud, většina prožívá velké napětí a potřebuje někoho naslouchajícího a ne jen posuzujícího. Podobně i ten, kdo byl již odsouzen, není přeci definován jen svými chybami. Nikdo není jen černý nebo jen bílý. Lidé a jejich problémy mě zajímají v souvislostech, s historií i budoucností. Snažím se být člověku člověkem, ne soudcem, to je úkolem jiných.

Nehrozí, že Vás někteří navštěvují jen z vypočítavosti? Nebo pro dobrou image „toho hodného a snažívého"?

Ti, kdo se setkávají s duchovními, mají výhody pouze nehmotné, nic jim nedáváme, jen naslouchání, sdílení, snad uvolnění a poukaz na vyšší motivy, které vedou nás a mohou pomoci i jim. V prostředí věznic ovšem naši klienti mají i obtíže s ostatními - viz následující otázka a odpověď.

Setkáváte se s tím, že jsou vězni, kteří za Vámi chodí, v kolektivu terčem posměchu?

Ano, někdy a někde ano, není to vzácné, že lidé kteří vyznávají jen a jen konzumní hodnoty, neřeší otázky svědomí, nic duchovního, se považují za moudřejší než než ti "zaostalí nebo nenormální". Mně se to ovšem jeví opačně.

Jak velký je o Vaši službu zájem?

Stále jsem v napětí mezi potřebou mít čas v klidu si se zájemci pohovořit a spěchem, abych je všechny stihl. Někdy i nestíhám, ještěže nás je víc, spolupracujeme s dobrovolníky z různých církví. Ze zájemců vytváříme skupinky, aby se na každého dostalo aspoň při společném rozhovoru.

Pocítil jste během svého poslání někdy psychický nátlak nebo fyzické nebezpečí?

Manipulace není v mezilidské komunikaci nic vzácného, i mimo vězeňské prostředí. Snažím se signalizovat jasné hranice a ono to pomáhá. Fyzické nebezpečí eliminuje práce odborných zaměstnanců věznic, zejména psychologů, kteří v případě rizika navrhují bezpečnostní opatření. Takže nejsem neopatrný, ale necítím se nijak zvlášť ohrožený. Nikdy na mně nikdo fyzicky nezaútočil a to chodím do věznic asi dvacet let.

Věříte v nápravu člověka? Zažil jste někdy během Vašeho působení nějaký posun v lidech? Myslíte si, že to, co do nich vložíte, v nich zůstane i po propuštění z vězení?

Věřím v možnost zkazit se i v možnost zlepšit se, nebo být s něčí pomocí polepšen. Na čas, na dlouho, na celý život. Všichni od dětství slibujeme "já už budu hodnej" a ruku na srdce...

Zaséváme něco dobrého a je zaséváno i do nás a vedle roste plevel. Něco udusí, něco přežije. Mám hodně krásné zkušenosti i velká zklamání. Ale jedeme dál...

P. Miloš František Převrátil

* vězeňský kaplan (Vinařice, Pankrác - vazba)
* studoval přírodní vědy
* ve 28 letech se nechal pokřtít
* vězně navštěvuje již 21 let, římskokatolickým knězem je 10 let
* dříve se věnoval sociální práci s postiženými lidmi

Sejde se kněz, vězeň a muzikant...

Z filharmonika bachařem

Ve Rtyni v Podkrkonoší se vyvinula zajímavá spolupráce mezi farností a věznicí. U tamního kněze P. Ladislava Hojného, který sám dochází jako dobrovolník do nedaleké odolovské věznice, působí farník Pavel Staněk. Tento bývalý profesionální violista se po letech koncertování ve všech koutech planety rozhodl usadit právě zde. Místo fraku nasadil úbor vězeňského dozorce. Sám sice „pověsil violu na hřebík", povedlo se mu ale znovu rozeznít zdi chrámů v okolí, které nyní během koncertů chrámového sboru a orchestru praskají ve švech.

S basou do basy

Nestává se často, že by se někdo díky muzice dostal „za katr". Rtyňský katolický soubor tak ovšem činí opakovaně. Během vánočních dnů, kdy objíždí domovy důchodců v pohraničí, se zastaví i za trestanci v Odolově. Ačkoliv mají vězni účast na koncertech vážné hudby s duchovní tématikou ryze dobrovolnou, snaží se ten kousek kultury za mřížemi nevynechat. Během vystoupení rovněž někteří vězni recitují vlastní duchovní poezii. „Neexistuje vděčnější publikum než to, které potkáváme během našich svatoštěpánských koncertů: babičky, které si často jejich příbuzenstvo nevzalo domů ani na Štědrý den, a mladí odsouzení, kterým přinášíme vánoční atmosféru pomocí radostných křesťanských koled," uvádí kontrabasista Štěpán, který letos bude hrát již popáté.

Staré hudební nástroje ožívají: v kostele i ve vězení

Koncerty v chrámech i za mřížemi bývají zcela unikátní: jsou na nich totiž poprvé veřejně představovány hudební nástroje, které vyrobili nebo zrestaurovali odolovští odsouzení ve své houslařské dílně. Plody jejich práce později putují např. do základních uměleckých škol.

Dvoustránku připravila: *Marie Štěpánová, Česká republika*
Foto: *Alena Dvořáková a Viktor Fischer*

Věděli jste, že...

* papež František (jako mnozí jeho předchůdci) navštěvuje vězně? Dodává jim pocit důstojnosti a povzbuzuje je k dobru.

* v pražských Řepích funguje díky řeholním sestrám zajímavá symbióza, při níž ženy z nápravného výchovného zařízení pomáhají pečovat o staré a nemocné?

* v České republice neexistuje jediná věznice, kde by nepůsobili vězeňští duchovní?

* když je vězeň za přečiny při výkonu trestu dán „na samotku", může dostat k rozptýlení pouze učebnice jazyků, zákoníky nebo Bibli?

* během letošních Dnů lidí dobré vůle na Velehradě vystavovali vězni své výtvarné práce s tématikou rodiny?

* lidé mají možnost studovat za mřížemi vysokou školu? Již několik desítek odsouzených se zapojilo v Ruzyni do bakalářského programu teologických nauk.

Více informací o katolické církvi:
www.cirkev.cz

Parents matter

The delegates to the Extraordinary Synod of Bishops on the Family, held in Rome last October, issued a report of their discussions that will serve as a starting point for the Ordinary Synod next October. This report often speaks of the "domestic church," a term frequently used in other church documents when referring of the family. For example:

Within the family, "which could be called a domestic church" *(Lumen Gentium,* 11), a person begins a church experience of communion among persons that reflects, through grace, the mystery of the Holy Trinity. "In a family, a person learns endurance, the joy of work, fraternal love and generosity in forgiving others – repeatedly at times – and above all, divine worship in prayer and the offering of one's life" *(Catechism of the Catholic Church,* 1657).

In the Christian life, the reception of baptism brings the believer into the church through the domestic church, namely, the family, thus beginning "a dynamic process [that] develops, one that advances gradually with the progressive integration of the gifts of God" *(Familiaris Consortio,* 9), in an ongoing conversion to a love that saves us from sin and gives us fullness of life.

The family, then, is a "school of faith," or what the report of the extraordinary synod calls the "essential agent in the work of evangelization." When Catholic parents present their children for baptism, they promise to bring up their children "according to the law of Christ and His Church." The Second Vatican Council's decree on education *(Gravissimum Educationis)* asserts that "the role of parents in education is of such importance that it is almost impossible to provide an adequate substitute." Indeed, all of the educational programs that the Church offers for children are intended only to assist parents in their responsibility as the primary educators of their children.

The *Catechism of the Catholic Church* stresses this truth by stating that parents "should initiate their children at an early age into the mysteries of the faith....They should associate them from their tenderest years with the life of the Church....Parents have the mission of teaching their children to pray and to discover their vocation as children of God." (CCC #2225-6).

This view of the domestic church, and the parents' role within it, is one of the primary reasons that the pastors of the Church are so strong in upholding the "traditional" definition of marriage as a lifelong covenant of mutual self-giving between a man and a women that is open to children and devoted to their upbringing.

Fulfilling the obligations of marriage and parenthood has never been easy. Even the Holy Family had its moments. Specifically with regard to the role of parents, the delegates to the extraordinary synod last October acknowledged that "the crisis of faith has led to a crisis in marriage and the family and, consequently, the transmission of faith itself from parents to children has often been interrupted." They went on to say in their report that "one of the fundamental challenges facing families today is undoubtedly that of raising children, made all the more difficult and complex by today's cultural reality and the *great* influence of the media. Consideration, then, needs to be given to the needs and expectations of families who are able to bear witness in their daily lives to the family as a place of growth in the concrete and essential transmission of the virtues that give form to our existence."

I often ask myself, where would I be without my parents? I don't mean just biologically. Being firm in faith, my parents laid for their children a strong foundation. They were not reluctant to pray with us, to teach us by word and example a life of discipleship and to show us how to function as members of the Church. To the best of their ability, they were intentional about being a "domestic church."

The Church understands that her own life depends largely on the strength of family life, as does the life of society in general. The task of parents today, with a secularizing trend in culture and the breakdown of marriage and other supporting structures, has probably never been more difficult, and never more essential. Mighty is the hand that rocks the cradle.

Having just celebrated the feast of the Holy Family, I am mindful of the challenge that parents have to form their children as disciples of Christ and members of the Church and to orient them on the path to eternal life. May Jesus, Mary and Joseph guide and strengthen them.

Bishop R. Daniel Conlon,
Diocese of Joliet
Christ is our Hope, January 2015

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD. USA poštou 1.třída 50.00 USD. Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Who Were the Forty-Eighters?

For people of Czech and Slovak heritage the year forty- eight evokes a feeling of deep emotion. The Czechoslovakian coup d'etat in February 1948 backed by the Soviets would bring communist rule to the country that would last for over 40 years. Many people were forced to flee their beloved homeland and in many cases, the quest for freedom came with a heavy price tag. Family members were separated and beginning a new life in a foreign country had its trials and tribulations. As difficult as that was though, those against the new regime who stayed often suffered much harsher consequences. When referring to the Forty-Eighters though, we are referring to people in the year 1848. Czech and Slovak peoples, along with many other Europeans, finding themselves dismayed by Austrian rule sought greater freedom within the empire and constructed rebellions throughout Europe. Coincidentally, in the last two centuries, years ending in "48" have not proven kind to the Czech and Slovak people.

In 1846 there existed a severe food crisis that swept through Europe. Insufficient amounts of grain escalated the price of food. Wages did not increase to correlate with the inflation. People had to "tighten their belts" and spending decreased resulting in jobs lost which led to unrest throughout Europe. The stress of increasing unemployment magnified the need felt within Europe's ethnic groups under Austrian rule to separate in pursuit of greater rights. In February 1848, France saw an onset of Austrian ruled educated moderate liberals pleading their case in what was referred to as a banquet campaign. Its leaders attempted to raise funds through rhetorical speeches in France's major urban areas. On February 22, 1848, fearing protests by the middle class, Parisian leaders cancelled a scheduled banquet. As a result, the streets flooded with Parisians who protested the oppression. The National Guard deserted King Louis-Philippe and joined in the plight of the demonstrators. Louis-Philippe fled to Surrey, England where he died a couple of years later on August 26, 1850.

The downfall in France of Louis-Philippe created a domino effect throughout Europe. Insistent on constitutional reform and requiring a change in government all together, the liberals took their cause to the streets once again. In March 1848, the German provinces felt the fury of the revolts. Local princes were pressured to engage in rapid reform. The collapse of autocracy in Prussia encouraged liberals in the divided German provinces to join together at the Frankfurt Assembly with the aim of framing a constitution uniting the German nation. The crown was offered to Friedrich Wilhelm. Wilhelm rejected the offer crushing all prospects and efforts put forth by the liberals for a united Germany.

Similar revolts were happening throughout Europe. Led by Lajos Kossuth, the Magyars led a movement of national autonomy as did the Czechs in Prague. In Vienna, middle class liberals protested, setting up a constituent assembly. Italy saw new constitutions as well. Tuscany and Piedmont rid the area of its Austrian rulers and middle class liberals aimed to unify Italy. Giuseppe Mazzini, an Italian nationalist led a democratic revolt against the Pope in Rome in 1849. He succeeded and became head of the Republic of Rome. The French, who considered themselves the Pope's protectors, moved in on Mazzini and his legion. Mazzini was defeated and the Pope was reestablished.

Austrians though soon became victorious in striking down the revolts that developed within its empire. In Prague, Vienna and Budapest, the Austrians pulverized the liberal upheavals resulting in Europe being governed as it was before the revolutions ever took place.

What now was to become of some of the revolutionaries? Emotionally deflated by the failed attempts at reform and in some cases wanted by the government, they immigrated to countries such as the United States, Australia and England. The new immigrants constituted a large number of educated and affluent people. Many of the Czechs, Slovaks, Hungarians, and Germans fled to the United States and had great success. A few examples of the successes of notable forty-eighters include Frantisek Korbel, a Czech winegrower who settled in Sonoma County, California, Hans Balatka, a Moravian conductor and composer as well as leader of the newly founded Philharmonic Society of Chicago, Albin Francisco Schoepf, a Hungarian who became a Union brigadier general during the American Civil War, best known as the commanding officer of Fort Delaware, a wartime camp for Confederate prisoners of war and Joseph Spiegel (settled in Chicago) founder of the Spiegel catalog company. Ľudovít Štúr, a Slovak, was one of the key leaders of the Slovak national revival during the 1848 uprising. He was also author of the Slovak language standard which precipitated the contemporary Slovak literary language. Štúr was a politician, poet. journalist, publisher, teacher, philosopher and linguist. Although he was a significant forty-eighter, Štúr remained in Europe after the revolution.

The year forty-eight is certainly a notable one for the Czech and Slovak peoples.

Whether it be the revolutions in search of freedom and rejection of suppression in 1848 or the short lived freedoms in autonomous Czechoslovakia due in part by the 1948 occupation, the Czechs and Slovaks exemplify endurance in the quest of people's inalienable right of "Life, Liberty and the pursuit of Happiness".

By Jana Krček

Photo on back page
Prague insurrection 1848

